

“**I** ราวจะออกเดินทางกลับกันดีกว่า” กาเร็ตเร่งเร้าเมื่อป่ารอบตัวเริ่มมืดลง “พวกคนเถื่อนตายแล้ว”

“คนตายทำให้เจ้ากลัวหรือ” เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ถามพร้อมรอยยิ้มจางๆ

กาเร็ตไม่เดินไปตามคำยั่วยุ เขาเป็นชายชราอายุกว่าห้าสิบปี และเขาได้เจอพวกลูกขุนนางแบบนี้ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป “ตายก็คือตาย” เขาพูด “เราไม่มีธุระกับคนตาย”

“พวกมันตายแล้วแน่หรือ” รอยซ์ถามเสียงเบา “เรามีข้อพิสูจน์อะไร”

“วิลล์เห็นพวกมัน” กาเร็ตบอก “ถ้าเขาพูดว่าพวกมันตายแล้ว นั่นก็เป็นข้อพิสูจน์ที่เพียงพอสำหรับข้า”

วิลล์รู้อยู่แล้วว่าในไม่ช้าก็เร็วเขาจะต้องถูกดึงเข้าร่วมวงถกเถียงด้วยแน่ๆ เขาแค่อยากให้เห็นเกิดขึ้นช้ามากกว่าเร็ว “แม่ข้าบอกว่าคนตายไม่อาจร้องเพลงได้อีก” เขาช่วยเสริม

“แม่นมข้าก็พูดแบบนี้เหมือนกัน วิลล์” รอยซ์ตอบ “อย่าเชื่อสิ่งที่ได้ยินมายามตุนมลิ มีอะไรให้เราเรียนรู้ได้เสมอแม้แต่จากคนตาย” เสียงของเขาสะท้อนก้อง มันดังเกินไปในป่ายามต้องแสงสนธยา

“เรายังต้องเดินทางกันอีกไกล” กาเร็ตชี้ “แปดวันหรืออาจถึงเก้า

และนี่ก็เริ่มมืดแล้ว”

เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ข้าเลื่องมืองท้องฟ้าด้วยท่าที่ไม่สนใจ “พอถึงช่วงเวลานี้ก็เป็นอย่างนี้ทุกวัน ความมืดดูดกลืนความเป็นชายของเจ้าไปหรืออย่างไร กาเร็ด”

วิลล์มองเห็นริมฝีปากที่เข้มแน่นของกาเร็ด แว่วโกรธในดวงตาที่แทบจะสะกดกลืนไว้ไม่อยู่ภายใต้ฮู้ดหนาสีดำของผ้าคลุม กาเร็ดใช้ชีวิตอยู่กับหน่วยพิทักษ์ราตรีมาสี่สิบปีแล้ว ทั้งตอนเด็กและเป็นหนุ่ม เขาไม่คุ้นเคยกับการที่ใครไม่ให้ความสำคัญกับเขา แต่มันยังมีอะไรมากกว่านั้น ภายใต้ความภาคภูมิใจที่ถูกทำร้าย วิลล์รู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างอีกในตัวชายผู้สูงกว่า เขาแทบจะล้มล้มมันได้ เป็นความตึงเครียดกระสับกระส่ายที่ใกล้เคียงกับความหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง

วิลล์เองก็รู้สึกอึดอัดเช่นเดียวกับอีกฝ่าย เป็นเวลาสี่ปีแล้วที่เขาประจำการอยู่บนผากำแพง ครั้งแรกที่เขาถูกส่งออกไปนอกผากำแพง บรรดา นิทานแต่ก่อนเก่าก็ถูกรื้อกลับมาหาจนห้องสี่ปั้นปูนไปหมด เขาต้องหัวเราะเรื่องนี้หลังจากนั้น ตอนนั้นวิลล์เป็นทหารชายฉกรรจ์ที่ออกลาดตระเวนมาแล้วนับร้อยครั้ง และป้าอันมืดมืดไร้ที่ลี้ลับที่สุดแห่งหนึ่งที่ชาวบ้านเรียกว่าปาฟีลิ่งก็ไม่มีอะไรน่ากลัวสำหรับเขอีกต่อไป

จนกระทั่งคืนนี้ มีบางอย่างแตกต่างไปในคืนนี้ ในความมืดนี้มีอะไรน่าหวาดหวั่นบางอย่างที่ทำให้เขาชนคอรูก แก้ววันแล้วที่พวกเขาควมม้าขึ้นเหนือ ตะวันตกเฉียงเหนือ แล้วเห็นอีกครั้ง ไกลออกไปจากผากำแพงมากขึ้นเรื่อยๆ มุ่งมั่นตามรอยโจรเถื่อนกลุ่มหนึ่ง แต่ละวันแยงกว่าวันก่อนหน้า จนถึงวันนี้ยิ่งแยงที่สุด ลมหนาวพัดมาจากทิศเหนือ ทำให้ต้นไม้สั่นกราวราวกับมีชีวิต ตลอดทั้งวัน วิลล์รู้สึกราวกับมีอะไรบางอย่างกำลังจับตามองอยู่ บางสิ่งที่เย็นเยือก ไร้ความปราณี และมีได้รักเขา กาเร็ดก็รู้สึกเช่นเดียวกัน วิลล์ไม่ต้องการสิ่งใดมากไปกว่าควมม้าเร็วที่สุดความปลอดภัยของผากำแพง แต่นั่นไม่ใช่ความรู้สึกที่ควรเผยให้ผู้บังคับบัญชาารู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้บังคับบัญชาอย่างคนนี้

เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ เป็นลูกชายคนสุดท้ายของตระกูลโบราณที่มีผู้สืบเชื้อสายมากเกินไป เขาเป็นหนุ่มน้อยรูปร่างม้วยสิบแปดปี ตาสีเทารูปร่างงามสง่าและเพรียวบางราวกับมิด เมื่อนั่งอยู่บนม้าศึกสีดำตัวใหญ่อัศวินผู้นั้นสูงตระหง่านเหนือวิลล์และกาเร็ตบนม้านางพันธุ์เล็กของพวกเขา เซอร์เวย์มาร์สวมรองเท้าบูตหนังสีดำ กางเกงผ้าขนสัตว์สีดำ ถุงมือหนังตุนสีดำ กับสวมเสื้อเกราะท่วงโซ่สีดำเป็นเงาชั้นดีคลุมทับเสื้อขนแกะและชุดหนังเตี้ยวลีดำ เซอร์เวย์มาร์เพิ่งเข้าร่วมเป็นหนึ่งในพี่น้องร่วมสาบานของหน่วยพิทักษ์ราตรีไม่ถึงครึ่งปี แต่ไม่มีใครพูดได้ว่าเขาไม่ได้เตรียมตัวมาเป็นอย่างดีสำหรับการทำหน้าที่ อย่างน้อยก็ในด้านเครื่องแต่งกาย

ผ้าคลุมคือสิ่งแสดงเกียรติยศสูงสุดของเขา มันทำจากหนังเซบิลทั้งหนา ทั้งดำ ทั้งนุ่มราวกับผืนบาป “พินันได้เลยว่าเขาฆ่าพวกมันเองกับมือทุกตัว” กาเร็ตบอกพวกทหารในวงเหล้า “บิตหัวเล็ก ๆ ของพวกมันจนขาด ยอดนักรบผู้ทรงพลังของเราแน่แหละ” ทุกคนหัวเราะกันเกรียวกราว

มันยากนักที่จะรับคำสั่งจากคนที่เราเคยหัวเราะเยาะในวงเหล้า วิลล์นึกทบทวนระหว่างนั่งตัวลั่นอยู่บนหลังม้า กาเร็ตคงต้องรู้สึกแบบเดียวกัน

“ท่านมอร์มอนต์บอกว่าเราควรตามรอยพวกมัน และเราก็ทำแล้ว” กาเร็ตพูด “พวกมันตายแล้ว จะไม่สามารถก่อบัญหอะไรให้พวกเราได้อีก ยังมีเส้นทางที่ยากลำบากรอเราอยู่ ข้าไม่ชอบสภาพอากาศแบบนี้ หากหิมะตก พวกเราอาจต้องใช้เวลาเดินทางกลับถึงหนึ่งปี และหิมะนั้นจะเป็นสภาพที่ดีที่สุดที่เราจะหวังได้เลยนะ เคยเห็นพายุน้ำแข็งไหม นายข้า”

ลอร์ดน้อยดูเหมือนจะไม่ได้ยิน เขากำลังพิจารณาแสงสนธยาที่กำลังมืดลงอย่างกึ่งเบื่อหน่ายกึ่งใจลอยตามแบบของเขา วิลล์เดินทางกับอัศวินผู้นี้มานานจนพอที่จะเข้าใจว่าไม่ควรเข้าไปขัดจังหวะเวลาที่เขามีท่าทางเช่นนี้ “บอกข้าอีกทีซิว่าเจ้าเห็นอะไร วิลล์ รายละเอียดทั้งหมดเลย อย่าให้ตกหล่น”

วิลล์เคยเป็นนายพรานมาก่อนจะเข้าร่วมหน่วยพิทักษ์ราตรี แต่อันที่จริงเป็นพวกลักลอบล่าสัตว์มากกว่า ทหารม้าอิสระของมัลลิสเตอร์จับเขา

ได้คาหนังคาเขาขณะกำลังถลกหนังกวางตัวผู้ของมัลลิสเตอร์อยู่ในป่าของมัลลิสเตอร์เอง ตอนนั้นเขาต้องเลือกระหว่างการสวมชุดดำหรือเสียมือข้างหนึ่ง ไม่มีใครเคลื่อนไหวในป่าได้เงียบเท่าวิลล์ และเหล่าพี่น้องชุดดำก็ค้นพบพรสวรรค์ของเขาในเวลาไม่นาน

“ค่ายพักไกลออกไปอีกสองไมล์ ตรงสันเขานั้น ริมลำธารเลย” วิลล์บอก “ข้าเข้าไปใกล้ที่สุดเท่าที่จะกล้า พวกมันมีแปดคน มีทั้งผู้ชายผู้หญิง ไม่มีเด็กเท่าที่ข้าเห็น พวกมันสร้างเพิงยื่นไว้กับโขดหิน หิมะปกคลุมเพิงไปมากแล้วแต่ข้ายังดูออก ไม่มีกองไฟลุกอยู่ แต่ยังมีหลุมสำหรับก่อไฟอยู่ซัดๆ ไม่มีใครขยับเลย ข้าเฝ้าดูอยู่นาน คนมีชีวิตไม่นอนนิ่งขนาดนั้น”

“เจ้าเห็นเลือดบ้างไหม”

“ก็ ไม่” วิลล์ยอมรับ

“เจ้าเห็นอาวุธบ้างไหม”

“มีดาบอยู่บ้าง ธนูสองสามคัน ชายคนหนึ่งมีขวานสองคมทำทางหนัก เป็นชิ้นเหล็กที่ดูโหดเหี้ยม มันอยู่บนพื้นข้างตัวเขา ตรงข้างๆ มือของเขา”

“เจ้าได้สังเกตเห็นตำแหน่งของศพไหม”

วิลล์ยกไหล่ “บ้างก็นั่งฟังโขดหิน ส่วนใหญ่อยู่บนพื้น เหมือนล้มลงไป”

“หรือกลับไป” รอยซ์เสนอ

“ล้ม” วิลล์ยืนยัน “มีหญิงคนหนึ่งอยู่บนต้นไม้หรืออนู๊ด กิ่งไม้บิดบังไปครึ่งตัว ไกลสุดสายตา เขายิ้มบางๆ “ข้าระวังไม่ให้นางเห็น เมื่อเข้าไปใกล้ขึ้น ข้าเห็นว่านางก็ไม่ขยับเช่นกัน” เขาตัวลั่นอย่างระงับไม่อยู่

“หนาวหรือ” รอยซ์ถาม

“นิดหน่อย” วิลล์พิมพ์ “ลมนะ นายข้า”

อัศวินหนุ่มหันกลับไปหานายทหารผู้มีผมหยอกแซม ไปไม่ที่มีน้ำค้างแข็งเกาะจนร่วงส่งเสียงกระซิบผ่านพวกเขาไป ม้าศึกของรอยซ์ขยับอย่างกระลั่นกระส่าย “เจ้าคิดว่าอะไรที่ฆ่าคนเหล่านั้น กาเร็ด” เซอร์เวย์มาร์

ถามอย่างไม่ใส่ใจ เขาจัดรอยจีบของผ้าคลุมเซบิลฝันยาว

“ความหนาวเย็น” กาเร็ตตอบด้วยความมั่นใจเต็มที่ “ข้าเห็นผู้คนแข็งตายเมื่อฤดูหนาวที่แล้ว และฤดูหนาวก่อนหน้านั้น ตอนที่ข้ายังไม่แตกเนื้อหนุ่ม ใครๆ ก็พูดกันถึงเรื่องหิมะที่ลึกลงถึงลิ้นปี่ และเรื่องลมน้ำแข็งที่พัดโหยหวนมาจากทางเหนือ แต่ศัตรูที่แท้จริงคือความหนาวเย็น มันย่องเข้าหาท่านอย่างเงียบเชียบยิ่งกว่าวิลล์เสียอีก ตอนแรกกายของท่านจะลั่นและฟันกระแทกกันกึกๆ ท่านจะกระทืบเท้าพลางผันถึงเหล่าอู่่นปรุ่งอู่่นๆ และกองไฟที่อู่่นสบาย มันแผดเผา ไซ้ มันแผดเผา ไม่มีอะไรแผดเผาได้เหมือนความหนาวเย็น แต่แค่ครู่เดียวเท่านั้นแหละ จากนั้นมันจะเข้าไปในร่างของท่านแล้วเริ่มแผ่กระจายไปทั้งร่าง พอผ่านไปพักหนึ่ง ท่านก็จะไม่มีเรี่ยวแรงสู้กับมัน มันเป็นการง่ายกว่าหากจะนั่งลงและหลับไปเสีย ผู้คนเขาพูดกันว่าท่านไม่รู้ลี้กเจ็บปวดเลยเมื่อใกล้ถึงจุดจบ ตอนแรกท่านจะอ่อนแรงและง่วง แล้วทุกอย่างก็จะเริ่มเลือนราง หลังจากนั้นก็เหมือนกับจมดิ่งลงสู่ทะเลน้ำมอันอบอุ่น สงบสุข”

“เจ้าล่ำบัดลำนวนจริงนะ กาเร็ต” เซอร์เวย์มาร์สสังเกต “ข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเจ้ามีสิ่งนี้อยู่ในตัว”

“ข้าเคยถูกความหนาวเย็นแทรกซึมเข้ามาในร่างเช่นกัน นายน้อย” กาเร็ตดึงผู้ดีไปข้างหลังให้เซอร์เวย์มาร์สเห็นตอเนื้อตรงที่เคยเป็นหูกมาก่อนอย่างถนัดชัดตา “หูสอง นิ้วเท้าสาม และนิ้วก็อ้อมมือซ้าย ข้ายังรอดมาได้ พวกเราเจอพี่ชายข้าแข็งตายระหว่างอยู่ยาม ไบหน้ามีรอยยิ้ม”

เซอร์เวย์มาร์สยกไหล่ “เจ้าควรแต่งกายให้อบอุ่นกว่านี้นะ กาเร็ต”

กาเร็ตจ้องลอร์ดน้อยเขม็ง แผลเป็นรอบรูหูตรงที่เมสเตอร์เอมมอนตัดหูของเขาทิ้งแดงกำขึ้นมาด้วยความโกรธเกรี้ยว “แล้วเราจะคอยดูว่าท่านแต่งกายได้อบอุ่นสักเพียงใดเมื่อฤดูหนาวมาถึง” เขาดึงผู้ดีขึ้นคลุมศีรษะแล้วก้มลงเหน็บผ้าของเขาเงียบๆ ด้วยไบหน้าบึ้งตึง

“หากกาเร็ตบอกว่ามันคือความหนาวเย็น...” วิลล์เริ่มพูด

“เจ้าได้จับฉลากเผ่ายามเวรบังใหม่ในสัปดาห์ที่ผ่านมา วิลล์”

“มีขอรับ นายข้า”ไม่เคยมีสัปดาห์ไหนเลยที่วิลล์ไม่ได้จับฉลาก
เผ่ายามถึงกว่าสิบรอบ ชายคนนี้ก็กำลังต้องการซึกใช้อะไรกัน

“แล้วเจ้าพบว่าบนผากำแพงเป็นอย่างไรบ้าง”

“ฝนตก” วิลล์พูดพลางขมวดคิ้ว เขาเข้าใจได้อย่างชัดเจนทีเดียว
เมื่อลอร์ดน้อยชี้แนะออกมา “พวกนั้นไม่มีทางหนาวตาย ไม่มีทางหากบน
ผากำแพงมีฝนโปรยปราย มันไม่หนาวพอ”

รอยซ์พยักหน้า “ฉลาดมากพ่อหนุ่ม เรามีน้ำค้างแข็งบางๆบ้างใน
อาทิตย์ที่ผ่านมา และมีเกล็ดหิมะที่ตกเพียงไม่นานเป็นครั้งคราว แต่ที่แน่ๆ
ไม่มีความหนาวเย็นที่รุนแรงพอจะฆ่าผู้ใหญ่แปดคนได้ ผู้ใหญ่ที่ห่อหุ้มกาย
ด้วยขนและหนังสัตว์ ให้ช้าเตือนความจำเจ้าหน่อยนะ โดยมีที่กำบังอยู่ใกล้
ตัว พร้อมอุปกรณ์ก่อไฟ” รอยซ์ยิ้มของอัศวินแสดงความมั่นใจอย่างหนัก
“วิลล์ นำทางพวกเราไปที่นั่น ข้าจะดูศพเหล่านั้นด้วยตัวเอง”

ไม่อาจมีใครทำอะไรในเรื่องนี้ได้ คำสั่งถูกลั่นออกไปแล้ว และ
เกียรติยศผูกมัดให้พวกเขาต้องปฏิบัติตาม

วิลล์ออกนำ ม้าตัวเล็กชนกระเซิงของเขาเลือกเส้นทางอย่างระมัด-
ระวังผ่านพุ่มไม้เตี้ยๆ หิมะตกบางๆเมื่อคืนก่อน ก้อนหิน รากไม้ และ
หลุมบนพื้นที่ถูกดีถูกซุกซ่อนอยู่จึงมีแผ่นหิมะบางๆปกคลุม ดักรอคน
เดินเลี้ยวไม่ระแวงระวัง เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ตามมาเป็นคนถัดไป ม้าคึก
ตัวใหญ่สีดำของเขาพ่นลมหายใจทางจมูกอย่างหงุดหงิด ม้าคึกเป็นพาหนะ
ผิดประเภทสำหรับการลาดตระเวน แต่ลองบอกเรื่องนั้นกับลอร์ดน้อยดูสิ
กาเร็ดร้องท้าย ทหารสูงอายุควบบำพกลางบ่นพึมพำกับตัวเอง

แสงสนธยามืดคล้ำลง ท้องฟ้าไร้เมฆเปลี่ยนเป็นสีม่วงเข้มแบบแผล
ฟกช้ำเก่าๆ แล้วเลื่อนหายกลายเป็นสีดำ ดวงดาวเริ่มปรากฏ ดวงจันทร์
ครึ่งดวงลอยขึ้นมา วิลล์รู้สึกขอบคุณสำหรับแสงสว่างนั้น

“ข้าแน่ใจว่าเราเดินทางได้เร็วกว่านี้” รอยซ์เอ่ยเมื่อดวงจันทร์ขึ้นเต็มที่

“ไม่ใช่กับม้าตัวนี้” วิลล์ว่า ความกลัวทำให้เขากลัวพูดวาทดี “บางที่
นายข้าอาจจะอยากออกนำหน้าเองกระมัง”

เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ไม่ลดตัวลงมาตอบ
ที่ไหนสักแห่งไกลออกไปในป่า หมาป่าส่งเสียงหอน
วิลล์บังคับม้าไปได้ต้นไอร์ออนวู้ดโบราณตะปุมตะป่าต้นหนึ่งแล้ว
ลงจากหลังของมัน

“เจ้าหยุดทำไม” เซอร์เวย์มาร์ถาม

“ทางที่เหลื่อควรเดินเท้า นายข้า แค้ข้ามสันเขาไปเท่านั้น”

รอยซ์หนึ่งไปครู่หนึ่งพลงมองไปไกลๆ ด้วยสีหน้าครุ่นคิด ลมหนาว
กระซิบผ่านแมกไม้ ฝ้าคลุมหนังเซเบิลผืนใหญ่ของเขาขยับไหวอยู่ข้างหลัง
ราวกับกิ้งมีชีวิตร

“ที่นี่มีบางอย่างผิดปกติ” กาเร็ตพึมพำ

อัศวินหนุ่มยิ้มอย่างเหยียดหยาม “งั้นหรือ”

“ท่านไม่รู้สิหรือ” กาเร็ตถาม “ฟังเสียงความมืดสิ”

วิลล์รู้สึกได้ สี่ปีในหน่วยพิทักษ์ราตรี เขาไม่เคยรู้สึกหวาดกลัว
ขนาดนั้นมาก่อน มันคืออะไรกัน

“ลม ต้นไม้ไหว หมาป่า เสียงไหนหรือที่ทำให้เจ้าหมดความเป็นชาย
กาเร็ต” เมื่อกาเร็ตไม่ตอบ รอยซ์ก็ไถลตัวลงจากอานด้วยท่วงท่าสง่างาม
เขาผูกม้าไว้อย่างแน่นหนากับกิ่งไม้ห้อยต่ำ ห่างจากม้าตัวอื่นพอสมควร
แล้วชักดาบยาวออกจากฝัก อัณมณีเป็นประกายระยิบระยับตรงด้ามของมัน
แสงจันทร์ไล่ไปตามคมเหล็กกล้าแวววาว มันเป็นอาวุธชั้นเลิศ ตีขึ้นใน
ปราสาท ดูจากสภาพแล้วน่าจะเพิ่งตีขึ้นไม่นาน วิลล์สงสัยว่าดาบเล่มนี้
คงไม่เคยถูกเหวี่ยงอย่างโกรธแค้นมาก่อน

“แถวนี้ต้นไม้ขึ้นถี่” วิลล์เตือน “ดาบเล่มนั้นจะขัดแย้งขัดขาท่านนะ
นายข้า ใช้มีดจะดีกว่า”

“หากข้าต้องการคำแนะนำ ข้าจะถามเอง” ลอร์ดหนุ่มกล่าว “กาเร็ต
อยู่ที่นี้ ฝ้าม้าไว้”

กาเร็ตลงจากหลังม้า “พวกเราต้องการไฟ ข้าจะจัดการเอง”

“เจ้ามันเง่ขนาดนั้นเชียวหรือ ตาเด๋า หากมีศัตรูอยู่ในป่า กองไฟ

จะเป็นสิ่งสุดท้ายที่เราต้องการ”

“มีศัตรูรบงพวกที่ไฟจะป้องกันไม่ให้พวกมันเข้ามาใกล้” กาเร็ตว่า
“หมี หมาป่า โลกกันตร์ และ...และอะไรอย่างอื่น...”

ปากของเซอร์เวย์มาร์เม็มเป็นเส้นดุดัน “ห้ามจุดไฟ”

ผู้ตของการเร็ดทอแดงลงปกคลุมใบหน้าของเขา แต่วิลล์เห็นประกาย
ดุดันในดวงตาของเขาขณะจ้องหน้าอัศวิน ช่วงขณะหนึ่งวิลล์ถึงกับหวาดกลัว
ว่าชายสูงอายุจะชักดาบของเขาออกมา มันเป็นดาบสั้นๆ หน้าตาน่าเกลียด
ด้ามชืดจากเหงื่อ คมบิ่นจากการใช้งานหนัก แต่วิลล์จะไม่ลงเดิมพันเงิน
เหล็กสักเหรียญข้างชีวิตของลอร์ดน้อยหรอก หากกาเร็ตชักมันออกจากฝัก

ในที่สุตกาเร็ตก็หลุบตาลง “ไม่จุดไฟ” เขาพูดจึงมำเบาๆ ได้ลม
หายใจ

รอยซ์ถือว่ำนั้นคือการทำตามคำสั่ง เขาหันไปอีกทาง “นำทางไป”
เขาพูดกับวิลล์

วิลล์พาเขาลัดเลาะเส้นทางฝ่าพุ่มไม้ที่บึบ แล้วเริ่มป็นขึ้นทางลาดไปยัง
สันเขาเตี้ยๆที่เขาเคยเจอชัยภูมิเหมาะใต้ต้นไม้ที่ยืนเฝ้ารักษาการณ์อยู่
ต้นหนึ่ง พื้นดินใต้แผ่นหิมะบางๆนั้นเปียกชื้น และเป็นโคลน ลื่น มี
ก้อนหินและรากไม้ซ่อนตัวไว้ให้สะดุดแข่งสะดุดตา วิลล์ป็นอย่างรู้สึกเสียด
จากข้างหลัง เขาได้ยินเสียงโลหะจากเกราะห่วงโซ่ของลอร์ดน้อยเสียดสีกัน
เบาๆ เสียงกรอบเกรบของใบไม้ และเสียงพึมพำสบถเมื่อมีกิ่งไม้ยื่นออก
มาเกี่ยวดาบยาวและกระตุกผ้าคลุมเซเบิลอันงดงามของเขา

ต้นไม้ใหญ่นั้นยืนยามอยู่บนยอดสันเขาตรงที่ที่วิลล์รู้ว่ามันต้อง
ยืนต้นอยู่ กิ่งต่ำสุดของมันอยู่ห่างจากพื้นแทบไม่ถึงหนึ่งฟุต วิลล์เฝ้าตัว
ลอดไปข้างใต้ ท้องแนบกับหิมะและโคลน ก่อนจะมองลงไปยังที่โล่ง
ว่างเปล่าเบื้องล่าง

หัวใจเขาแทบจะหยุดเต้นคาอก ชั่วครู่หนึ่งเขาไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ
แสงจันทร์สาดส่องลงไปยังพื้นที่โล่งนั้น ถ้ำของกองไฟ เพิ่งพักที่ปกคลุม
ด้วยหิมะ ไซดหินใหญ่ก้อนนั้น และลำธารเล็กๆที่เป็นน้ำแข็งไปครึ่งหนึ่ง

ทุกอย่างยังคงสภาพเดียวกับเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้ว

แต่มันหายไปแล้ว ศพทั้งหมดหายไปแล้ว

“ทวยเทพ!” เขาได้ยินเสียงอุทานจากข้างหลัง ดาบพาดฟันใส่กิ่งไม้ ขณะที่เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ปีนขึ้นมาถึงยอด เขายืนถือดาบยาวข้างต้นไม้ใหญ่ ฝ่าคลุมต้องสายลมโบกสะบัดอยู่ด้านหลัง เห็นเป็นเงาตัดกับหมู่ดาว อย่างงามสง่าให้ทุกคนได้ประจักษ์

“หมอบ ลง!” วิลล์กระซิบอย่างร้อนรน “มีบางอย่างผิดปกติ”

รอยซ์ไม่ขยับ เขามองลงไปยังที่โล่งว่างเปล่าที่นั่นแล้วหัวเราะ “ดูเหมือนพวกคนตายของเจ้าจะย้ายค่ายไปแล้วนะ วิลล์”

เสียงของวิลล์ได้ทอดทิ้งเขาไปเสียแล้ว เขาความหาคำพูดที่ไม่ยอมหลุดออกมา เป็นไปไม่ได้ ตาของเขาควัดมองกลับไปกลับมาเหนือค่ายพักที่ถูกทิ้งร้าง แล้วหยุดลงที่ขวาน ขวานก็กสองคมเล่มมหึมายังวางอยู่ที่เดิมที่เขาเห็นครั้งสุดท้ายโดยไม่ได้ถูกแตะต้อง อาวุธที่มีค่าขนาดนั้น...

“ยืนขึ้น วิลล์” เซอร์เวย์มาร์ออกคำสั่ง “ไม่มีใครอยู่ที่นั่นหรอก ข้าไม่ยอมให้เจ้าซ่อนตัวอยู่ที่นั่น”

วิลล์ทำตามอย่างไม่เต็มใจนัก

เซอร์เวย์มาร์มองเขาหัวจรดเท้าด้วยความไม่พอใจอย่างเปิดเผย “ข้าจะไม่เดินทางกลับคาสเซิลแบล็กอย่างคนล้มเหลวในการลาดตระเวนครั้งแรกของข้าแน่ๆ เราจะต้องหาคนพวกนั้นให้เจอ” เขาชำเลืองมองไปรอบๆ “ปีนขึ้นต้นไม้ไป เร็วเข้า มองหากองไฟ”

วิลล์หันไปโดยไม่พูดอะไร ไม่มีประโยชน์ที่จะต่อปากต่อคำ ลมกำลังพัด มันกระโชกผ่านเขาไป เขามุ่งไปยังต้นไม้ต้นนั้น ต้นที่ยืนพิทักษ์เป็นซุ้มโค้งสีเขียวอมเทา แล้วเริ่มปีนขึ้นไป ไม่นานฝ่ามือของเขาก็เหยียดเหนือไปด้วยข้อมือ และเขาก็หลงอยู่ท่ามกลางใบแหลม ความกลัวอัดเต็มช่องท้องเหมือนอาหารที่เขาย่อยไม่ได้ เขากะซิบคำภาวนาต่อทวยเทพไร้นามแห่งพงไพร ดึงมิดลื่นออกจากฝัก แล้วคาบไว้เพื่อให้มีอัสสองว่างสำหรับปีนป่าย รสชาติเหล็กเย็นๆ ในปากช่วยให้เขาอุ่นใจขึ้น

เบื้องล่าง จู๋ๆ ลอร์ดน้อยก็ตะโกนขึ้นมา “ใครอยู่ตรงนั้นนะ” วิลล์ไต้ยีนความไม่แน่ใจแฝงอยู่ในคำท้าทายนั้น เขาหยุดป็น นิ่งฟัง และจ้องมอง

แมกไม้ให้คำตอบด้วยเสียงสายไหวของใบ เสียงน้ำป่นน้ำแข็งในลำธารไหลริน และเสียงร้องของนกฮูกหิมะดังมาแต่ไกล

อมมนุษย์ไม่ส่งเสียงใดๆ

วิลล์เห็นความเคลื่อนไหวจากทางหน้าต่าง รูปทรงสี่เหลี่ยมกำลังร้อนถลาผ่านหมู่ไม้ เขาหันศีรษะไปเห็นเงาสีขาวแวบหนึ่งในความมืด แล้วมันก็หายไป กิ่งไม้ไหวเบาๆ ในสายลม เสียงดลี้กันและกันด้วยนิ้วไม้ของมัน วิลล์อ้าปากหมายจะร้องเตือน แต่คำพูดเหมือนจะจับตัวแข็งอยู่ในลำคอ บางทีเขาอาจเข้าใจผิดไปเอง นั่นอาจเป็นเพียงนกสั๊กตัว เงามสะท้อนของหิมะหรือภาพลวงตาจากแสงจันทร์ ตกลงว่าเขาเห็นอะไรกันแน่

“วิลล์ เจ้าอยู่ไหน” เซอร์เวย์มาร์ร้องเรียก “เจ้าเห็นอะไรหรือเปล่า” เขาหมุนรอบตัวซ้ำๆ เต็มไปด้วยความระมัดระวังขึ้นมาทันใด ดาบยังอยู่ในมือ เขาต้องรู้สึกถึงพวกมันเช่นเดียวกับที่วิลล์รู้สึก แต่ก็มองอะไรไม่เห็นเลย “ตอบข้าสิ! ทำไมมันหนาวอย่างนี้”

มันหนาว จริงๆ วิลล์ตัวสั่นและเกาะกิ้งไม้ไว้แน่นยิ่งกว่าเดิม ใบหน้ากตเบียดแนบแน่นกับลำต้นของตนไม้ที่ยืนยามอยู่ เขารู้สึกได้ถึงยางไม้เหนียวๆ หวานๆ บนแก้ม

เงาหนึ่งปรากฏขึ้นจากความมืดของผืนป่า มันมายืนอยู่ต่อหน้ารอยซ์สูง มันสูง และแข็งแรงเหมือนกระดุกเก่าๆ ผิวซีดขาวราวน้ำนม เกราะของมันดูจะเปลี่ยนสีได้ขณะเคลื่อนไหว ตรงนี้สีขาวยเหมือนหิมะตกใหม่ ตรงนั้นสีดำเหมือนเงา มีรอยด่างสีเขียวอมเทาเข้มของต้นไม้อยู่ทั่วร่าง ทุกครั้งที่ก้าววาง ลวดลายนั้นก็ไหลลื่นไปมาเหมือนแสงจันทร์บนผิวน้ำ

วิลล์ไต้ยีนเซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ พ่นลมหายใจยาวดังพืด “อย่าเข้ามาใกล้กว่านั้น” ลอร์ดน้อยเตือน เสียงของเขาแตกพร่าเหมือนเสียงเด็ก เขาเหวี่ยงผ้าคลุมเซบิลผืนยาวข้ามป่าไปข้างหลังเพื่อให้แขนมืออิสระสำหรับการ

ต่อสู้ ก่อนจะถูกดาบด้วยมือทั้งสองข้าง ลมหยุดพัดแล้ว อากาศหนาว เยียบ

อมมนุษย์เลื่อนตัวมาข้างหน้าด้วยฝีเท้าเยียบเยียบ ในมือถือดาบยาว ที่ไม่เหมือนดาบเล่มไหนที่วิลล์เคยเห็นมาก่อน ไม่มีโลหะของมนุษย์ถูกผสมลงไปเลยระหว่างการตี ดาบเล่มนี้มีชีวิตขึ้นมาด้วยแสงจันทร์ เป็นแห่งผลึกโปร่งแสงบางเฉียบจนแทบจะเหมือนล่องหนเมื่อมองคมของมันตรงๆ มีแสงสีฟ้าจางเลือนรางเหมือนแสงปีศาจแต่ันระยิบอยู่รอบคมดาบ และจะเพราะอะไรก็ตาม วิลล์รู้ว่ามันคมกริบยิ่งกว่าใบมีดโกนใดๆ

เซอร์เวย์มาร์ประจันหน้ากับมันอย่างกล้าหาญ “ถ้าเช่นนั้นก็มารายรำกับข้าเถอะ” เขาชูดาบขึ้นท้าทายสูงเหนือศีรษะ มือของเขาสั่นระริกจากน้ำหนักดาบ หรืออาจจากความหนาวเย็น ทว่าในช่วงขณะนั้น วิลล์คิดว่าเขาไม่ใช่เด็กอีกต่อไป แต่เป็นบุรุษเต็มตัวแห่งหน่วยพิทักษ์ราชตรี

อมมนุษย์ซังกัไป วิลล์มองเห็นดวงตาของมัน มันมีสีฟ้าที่เข้มกว่าและสีสดกว่าตาของมนุษย์ สีฟ้าที่แผดเผาเหมือนน้ำแข็ง ดวงตาคู่นั้นจับจ้องดาบยาวที่กำลังสั่นไหวอยู่เหนือระดับสายตา และมองดูแสงจันทร์สะท้อนเย็นเยียบอยู่บนเนื้อโลหะ ชั่วหัวใจเต้นหนึ่งจังหวะ วิลล์เกิดความกล้าที่จะหวัง

พวกมันปรากฏตัวอย่างเยียบเยียบออกมาจากหลืบเงา ที่แรกสองแล้วสาม...สี่...ห้า...เซอร์เวย์มาร์อาจรู้สึกได้ถึงความหนาวเย็นที่มากับพวกมัน แต่เขาไม่มีทางเห็นและไม่มีทางได้ยินเสียงของพวกมันอย่างแน่นอน วิลล์ต้องตะโกนบอก มันคือหน้าที่ของเขา และจะเป็นความตายของเขาด้วย หากเขาตะโกนออกไป เขาตัวสั่นกอดต้นไม้แน่นและปิดปากสนิท

ดาบสีชีวิตฟันแหวกอากาศสั่นระริก

เซอร์เวย์มาร์เข้ารับไว้ด้วยเหล็กกล้า เมื่อคมดาบปะทะกัน กลับไม่มีเสียงลั่นของโลหะกระทบกันเลย มีแต่เพียงเสียงสูงแหลมบางเบาที่ปลายประสาทหู เหมือนเสียงสัตว์กรีดร้องด้วยความเจ็บปวด รอยซ์เข้ารับการจู่โจมครั้งที่สอง ครั้งที่สาม แล้วถอยหลังไปก้าวหนึ่ง รับการโจมตีอีกชุด

แล้วก็ถอยไปอีกครั้ง

ข้างหลังเขา ทั้งทางขวา ทางซ้าย และทุกทิศทางรอบตัว ผู้ที่เฝ้าดูต่างยืนออย่างอดทน ไร้ใบหน้า ไร้สัมผัสเสียง ลวดลายที่เปลี่ยนไปมาบนชุดเกราะอันแบบบางทำให้พวกมันแทบจะไม่มีอะไรมองเห็นในคืนป่า แต่พวกมันไม่ได้ขยับเข้าแทรกแซง

ดาบปะทะกันครั้งแล้วครั้งเล่าจนวิลล์อยากจะยกมือขึ้นปิดหูจากเสียงแหลมประหลาดแสนเจ็บปวดของการปะทะกันเหล่านั้น ถึงตอนนี้เซอร์เวย์มาร์หายใจหอบจากการต่อสู้ ลมหายใจกลายเป็นไออยู่ในแสงจันทร์ ดาบของเขาถูกน้ำแข็งเกาะจนขาวโพลน ส่วนดาบของอมนุษย์พลิกพลิ้วพร้อมแสงสีฟ้าอ่อน

แล้วการปะทะของรอยซ์ก็เข้าไปหนึ่งจังหวะ ดาบสีซีดเล่มนั้นกัดทะลุชุดเกราะที่ใต้แขนของเขา ลอร์ดหนุ่มร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดเลือดเอ่อขึ้นมาระหว่างหัวงู๋ กลายเป็นไอเมื่อสัมผัสกับความเย็น หยดเลือดดูแดงราวกับไฟเมื่อตกต้องหิมะ นิ้วของเซอร์เวย์มาร์บิดไปข้างลำตัว ถูงมือหนึ่งต้นของเขาหลุดออก มันชุ่มโชกไปด้วยสีแดง

อมนุษย์พูดอะไรบางอย่างในภาษาที่วิลล์ไม่รู้จัก เสียงของมันเหมือนเสียงน้ำแข็งแตกกร้าวในทะเลสาบฤดูหนาว คำพูดเหล่านั้นคือการเย้ยหยัน

เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ระเบิดความเดือดดาล “เพื่อโรเบิร์ต!” เขาร้องตะโกนแล้วเดินมาข้างหน้าพร้อมกับขู่ว่าราม ยกดาบยาวที่มีน้ำแข็งเกาะขึ้นด้วยมือทั้งสองข้าง เหวี่ยงฟาดมันออกไปรอบตัวในแนวราบโดยพ่นน้ำหนักตัวทั้งหมดตามไป อมนุษย์ปกป้องแกนๆอย่างแทบจะขอไปที

เมื่อคมดาบสัมผัสกัน เหล็กก็ล้าก็แตกกระจาย

เสียงกริรดังดังสะท้อนก้องไปทั่วผืนป่ายามราตรี ดาบยาวแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยนับร้อยราวกับฝนหิมะ รอยซ์ทรุดลงคุกเข่าพลางส่งเสียงแผดร้องและยกมือปิดตา เลือดไหลเอ่อลงมาระหว่างนิ้ว

เหล่าผู้เฝ้าดูต่างขยับตัวมาข้างหน้าพร้อมกันราวกับได้รับสัญญาณดาบชูขึ้นแล้วแทงลงอย่างเงียบกริบน่ากลัว เป็นการเชือดฟันอย่างเลือดเย็น

ดาบสี่ขีดกรีดทะลุทวงโช่ราวกับเป็นผ้าไหม วิลล์หลับตา ไกลลงไปเบื้องล่าง เขาได้ยินเสียงพูดและเสียงหัวเราะของพวกมันดังแหลมเหมือนน้ำแข็งย่อย

เมื่อเขามีความกล้าพอจะมองดูอีกครั้ง เวลาที่ผ่านไปเนิ่นนานแล้ว สันเขาเบื้องล่างนั้นว่างเปล่า

เขายังคงอยู่บนต้นไม้ แหบไม่กล้าหายใจ ระหว่างนั้นดวงจันทร์ก็ค่อยๆ คืบคลานข้ามท้องฟ้าสีดำ จนในที่สุด เมื่อกล้ำมเนื้อเขาเป็นตะคริว และนิ้วมือเริ่มชาเพราะความหนาวเย็น เขาก็ปีนลงมา

ศพของรอยซ์นอนคว่ำหน้าในหิมะ แขนข้างหนึ่งยื่นออกไป ผ่าคลุมเซบิลผืนหนาถูกพันนับสิบแผล ในสภาพนอนสิ้นใจเช่นนั้น จึงเห็นได้ว่าเขายังอายุน้อยเพียงไร เป็นแค่เด็กหนุ่มคนหนึ่งเท่านั้น

เขาพบซากที่เหลือของดาบห่างออกไปไม่กี่ฟุต ปลายของมันแตกออกเป็นเล็ยง และบิดเบี้ยวเหมือนต้นไม้ที่ถูกฟ้าผ่า วิลล์คุกเข่าลง มองไปรอบตัวอย่างระมัดระวัง แล้วคว้ามันขึ้นมา ซากดาบนี้แหละจะเป็นข้อพิสูจน์ของเขา กาเร็ตจะรู้ว่านี่หมายความว่าอย่างไร และถ้าเขาไม่รู้ ท่านหมีเผ่ามอร์มอนต์หรือเมสเตอร์เอมมอนก็จะต้องรู้แน่ กาเร็ตจะยังรอยอยู่กับพวกม้าหรือเปล่า เขาต้องรีบแล้ว

วิลล์ลุกขึ้น เซอร์เวย์มาร์ รอยซ์ ยืนตระหง่านอยู่เหนือเขา

เสื้อผ้าชั้นดีของเขาขาดรุ่งริ่ง ใบหน้าเป็นซากเหวอะเหว ซึ้นส่วนจากดาบปักคารู่ม่านตาขาวข้างซ้ายที่บอด

ตาขวาของเขาเปิดอยู่ รู่ม่านตาเป็นสีฟ้าเจิดจ้า มันมองเห็น

ซากดาบร่วงลงจากนิ้วที่ไร้สิ้นความรู้สึก วิลล์หลับตาลงภาวนา มือเรียวยาวงมส่งบัดแก้มของเขา แล้วไปรัดแน่นรอบลำคอ มือคู่นั้นสวมถุงมือหนังตุนชั้นเลิศและเหนียวเหนอะด้วยเลือด ทว่าลัมผัสของมันกลับเย็นเยียบราวน้ำแข็ง

Sงอรุณมาถึงอย่างกระฉ่างใสและหนาวเย็น พร้อมความสดชื่นที่บ่งบอกถึงการสิ้นสุดของฤดูร้อน พวกเขาทั้งหมดยี่สิบคนออกเดินทางตอนฟ้าสว่างไปดูชายคนหนึ่งถูกตัดหัว แบนซี่มีมาอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น รู้สึกตื่นกลัวด้วยความตื่นเต้น นี่เป็นครั้งแรกที่ใครๆ เห็นว่าเขาโตพอจะร่วมทางไปกับลอร์ดบิตาและบรรดาพี่ชายของเขาเพื่อร่วมชมกระบวนการยุติธรรมของพระราชินี มันเป็นปีที่เก้าของฤดูร้อนและปีที่เจ็ดของชีวิตแบนซี่

ชายคนนั้นถูกจับได้นอกป้อมเล็กๆ บนเนินเขา รอบรั้วคิดว่าเขาเป็นคนเถื่อนที่สาบานดาบต่อมานซ์ เรย์เดอร์ ผู้เป็นพระราชานอกฉากกำแพงบรันชนลูกเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ เขาจำนิทานข้างเตาผิงที่ยายแนนเคยเล่าให้ฟังได้ นางเล่าว่าคนเถื่อนเป็นพวกโหดร้าย พวกค้ำทาส มือสังหาร และหัวขโมย พวกคนเถื่อนสมสู่กับยักษ์และผีร้าย ขโมยเด็กผู้หญิงกลางดึก ตีมเลือดจากเขาสัตว์ซัดเงา ผู้หญิงคนเถื่อนยังร่วมหลับนอนกับอมนุษย์ในราตรีอันนทกาลเพื่อให้งำเนิดเด็กครึ่งมนุษย์ที่น่าสะพรึงกลัวอีกด้วย

แต่ชายที่พวกเขาพบผู้ถูกมัดมือและเท้าอยู่ตรงกำแพงป้อมเพื่อรอคอยความยุติธรรมของพระราชินีเป็นชายชราผอมแห้ง ตัวไม่สูงกว่ารอบรั้วเท่าใดนัก เขาเสียหูทั้งสองข้างและนิ้วหนึ่งเพราะหิมะกัด แต่งกายด้วยสีดำทั้งตัวเหมือนพี่น้องในหน่วยพิทักษ์ราตรี เว้นแต่ว่าชุดขนสัตว์ของเขาขาดวิ่นและเปราะระน้ำมัน

ลมหายใจของคนและม้าผสมปนเปกันระเหยเป็นไอในอากาศยามเช้าอันหนาวเย็นขณะที่ลอร์ดบิดาของเขาสั่งให้พลตราชยคนนั้นลงจากกำแพงแล้วลากตัวมาตรงหน้า รอบบ์และจอนนั่งยึดตัวตรงและนั่งอยู่บนหลังม้าแบรณคั่นอยู่ตรงกลางบนหลังม้าตัวเล็กและพยายามวางท่าให้ดูเหมือนอายุมากกว่าเจ็ดขวบ พยายามเสแสร้งว่าเขาเคยเห็นสิ่งเหล่านี้มาหมดแล้ว สายลมบางๆ ไชยผ่านประตูป้อม ที่โบกสะบัดอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา คือธงประจำตระกูลสตาร์คแห่งวินเทอร์เฟลซึ่งเป็นรูปหมาป่าโลกันตร์สีเทาวิ่งข้ามท้องทุ่งสีเขียวหิมะ

บิดาของแบรณนั่งเครื่องขีรึมอยู่บนหลังม้า ผมยาวสีน้ำตาลขยับไหวในสายลม เคราที่เล็มสั้นของเขาหงอกประปราย ทำให้เขาดูแก่กว่าวัยสามสิบห้าปี มีแววเครียดขีรึมอยู่ในดวงตาสีเทาของเขาในวันนี้ เขาดูไม่เหมือนชายคนที่จะนั่งหน้ากองไฟยามค่ำคืนและเล่าเรื่องเกี่ยวกับยุคแห่งวีรบุรุษและเด็กแห่งพงไพรด้วยเสียงนุ่มเบาเลย เขาได้ถอดไบหน้าของบิดาออก และสวมไบหน้าของลอร์ดสตาร์คแห่งวินเทอร์เฟล แบรณคิด

พวกเขาทำการไต่สวนกันตรงนั้นท่ามกลางความหนาวเย็นของยามเช้า แต่หลังจากนั้นแบรณก็จำสิ่งที่พูดกันส่วนใหญ่ไม่ได้แล้ว ในที่สุดลอร์ดบิดาของเขาก็ออกคำสั่ง ทหารองครักษ์สองนายลากชายชอมช่อคนนั้นไปยังตอตันไอร์ออนวูดที่อยู่กลางลาน พวกเขาจดศีรษะชายคนนั้นลงบนไม้เนื้อแข็งสีดำ ลอร์ดเอ็ดดาร์ด สตาร์ค ลงจากหลังม้า รืออน เกรย์จอย เด็กหนุ่มในอุปถัมภ์นำดาบของเขามาเบื้องหน้า “ไอซ์” คือชื่อของดาบนั้น มันกว้างพอๆ กับมือของผู้ใหญ่และยาวกว่าส่วนสูงของรอบบ์เสียอีก ไบดาบเป็นเหล็กกล้าวัลเรีย ตีขึ้นด้วยเวทมนตร์ มีสีเข้มราวกับควันไฟ ไม่มีอะไรคงความแหลมคมได้เหมือนเหล็กกล้าวัลเรีย

บิดาของเขาถอดถุงมือออกส่งให้จอร์จ คัสเซล ผู้เป็นหัวหน้าหน่วยทหารรักษาการณ์ประจำบ้าน เขาถือดาบไอซ์ไว้มั่นด้วยมือทั้งสองข้างแล้วพูดว่า “ในนามของโรเบิร์ตแห่งตระกูลบาราเธียน บุคคลแรกแห่งนามนี้ราชาแห่งชาวแอนดัล รอยนาร์ และปฐมบุรุษ ลอร์ดแห่งเจ็ดราชอาณาจักร

และผู้พิทักษ์อาณาจักร โดยวาเทของเอ็ดมาร์ทแห่งตระกูลสตาร์ค ลอร์ดแห่งวินเทอร์เฟลและผู้ปกครองแห่งแคว้นเหนือ ข้าขอพิพากษาประหารชีวิตเจ้า” เขายกดาบใหญ่เล่มนั้นขึ้นสูงเหนือศีรษะ

จอห์น สโนว์ พี่ชายของแบรน ซึ่งเป็นบุตรนอกสมรส ชัยบเข้ามาใกล้ขึ้น “จับมาไว้ให้มัน” เขากะชิบ “และอย่าละสายตาไปทางอื่น ท่านพ่อจะรู้หากเจ้าทำอย่างนั้น”

แบรนจับมาไว้ให้มัน และไม่ละสายตาไปทางอื่น

บิดาของเขาตัดศีรษะของชายคนนั้นด้วยการฟันอย่างมั่นใจเพียงครั้งเดียว เลือดสาดกระจายไปบนทิมะ สีของมันแดงพอกๆกับเหล้าองุ่นฤดูร้อน ม้าตัวหนึ่งยกขาหน้าขึ้นและต้องถูกดึงรั้งไว้ไม่ให้พุ่งตัวออกไป แบรนไม่อาจละสายตาจากเลือดได้ ทิมะรอบตอไม้ตีมันอย่างกระหายนและเป็นสีแดงเข้มขึ้นต่อหน้าต่อตาเขา

ศีรษะกระดอนจากรากไม้หนาแล้วลิ่งไปหยุดอยู่ที่ใกล้เท้าของเกรย์จอย ธีออนเป็นคนหนุ่มวัยสิบเก้า ร่างเพรียวผิวกัลล์ผู้เห็นทุกอย่างเป็นเรื่องขบขัน เขาหัวเราะ วางเท้าที่สวมบูตบนศีรษะนั้น แล้วเตะมันออกไป

“เลว” จอนพิมพ์เสียงเบาพอไม่ให้เกรย์จอยได้ยิน เขาวางมือบนบ่าของแบรน แบรนหันมามองพี่ชายลูกนอกสมรส “เจ้าทำได้ดี” จอนบอกเขาอย่างเคร่งขรึม จอนอายุสิบสี่ปี เป็นผู้มากประสบการณ์ด้านกระบวณการยูติธรรม

ดูเหมือนอากาศจะหนาวเย็นลงระหว่างการเดินทางไกลกลับวินเทอร์เฟล ทั้งที่พอถึงเวลานั้นลมจะหยุดพัดและดวงอาทิตย์ขึ้นสูงกว่าเดิมบนท้องฟ้าแล้ว แบรนขี่ม้าอยู่กับพี่ๆนำหน้ากลุ่มหลักมาพอสมควร ม้าตัวเล็กของเขาพยายามอย่างหนักที่จะเดินตามม้าของพวกพี่ๆให้ทัน

“ทหารหนัทัพคนนั้นตายอย่างกล้าหาญ” รอบบ์พูดขึ้น เขาเป็นคนที่ตัวใหญ่ไหล่กว้างและยังโตขึ้นทุกวัน มีสีสันเหมือนมารดา ทั้งผิวขาวเนียน ผมน้ำตาลแดง และตาสีฟ้าของตระกูลทอลล์แห่งริเวอร์รัน “อย่างน้อยเขาก็มีความกล้าหาญ”

“ไม่หรอก” จอน สโนว์ พุดเบาๆ “นั่นไม่ใช่ความกล้าหาญ ชายคนนี้ตายด้วยความกลัว มองตาก็รู้แล้ว สตาร์ค” นัยน์ตาของจอนเป็นสีเทาที่เข้มจนดูเกือบดำ แต่น้อยนักที่จะมีอะไรเล็ดลอดสายตาคู่นั้นไปได้ เขาอายุรุ่นราวคราวเดียวกับรอบบี้ แต่ทั้งคู่ดูไม่คล้ายกันเลย จอนผอมเพรียวในขณะที่รอบบี้บึกบึน ผิวเข้มในขณะที่รอบบี้ผิวขาว สง่างามและคล่องแคล่วในขณะที่พี่ชายต่างมารดาแข็งแกร่งและรวดเร็ว

รอบบี้ไม่ประทับใจ “ให้อีพวกอมมนุษย์เอาดวงตาเขาไปเลย” เขาสบถ “เขาตายดี แข่งกันไปที่สะพานไหม”

“ได้เลย” จอนพุดพลางกระตุ้นม้าไปข้างหน้า รอบบี้สบถแล้วตามไป พวกเขาควมม้าไปตามทาง รอบบี้หัวเราะและส่งเสียงกู่ร้อง จอนเงิบและตั้งอกตั้งใจ เกือกม้าของทั้งสองเตะหิมะกระจายเป็นฝอยขึ้นไปตามสายทาง

แบรนไม่พยายามไล่ตาม ม้าตัวเล็กของเขาตามไม่ทัน ตอนนั้นเขากำลังนึกถึงดวงตาของชายซอมซ่อคนนั้นที่เขาได้เห็น ผ่านไปพักหนึ่งเสียงหัวเราะของรอบบี้ก็จางหายไป แล้วปากก็เงิบลงอีกครั้ง

เขาจมลึกอยู่ในห้วงคิดจนไม่ได้ยินเสียงของคนอื่นๆ ที่เหลือในกลุ่ม จนกระทั่งบิดาของเขาเคลื่อนไหวม้าขึ้นมาอยู่ข้างๆ “เจ้าสบายดีไหม แบรน” เขาถามอย่างเมตตา

“ขอรับ ท่านพ่อ” แบรนตอบอีกฝ่ายและเงยหน้าขึ้นมอง เมื่อพันกายด้วยชุดหนังและชนลัทธิและขี่ม้าศึกตัวใหญ่ ลอร์ดบิดาก็ตระหง่านเงื่อมเหนือเขาราวกับยักษ์ “รอบบี้บอกว่าชายคนนั้นตายอย่างกล้าหาญ แต่จอนบอกว่าเขากลัว”

“แล้วเจ้าคิดอย่างไร” บิดาถาม

แบรนคิดใคร่ครวญ “คนเราจะยังกล้าหาญได้ไหมถ้าเขากลัว”

“นั่นเป็นเวลาเดียวที่คนเราจะกล้าหาญได้” บิดาบอกเขา “เจ้าเข้าใจไหมว่าทำไมข้าถึงทำอย่างนั้น”

“เขาเป็นคนเถื่อน” แบรนตอบ “พวกเขาจกชิงหญิงสาวไปขายให้กับพวกอมมนุษย์”

ลอร์ดบิดายัม “ยายแหมเล่นิทานให้ฟังอีกแล้วละสิ อันที่จริงชายคนนั้นเป็นคนตระบัดสัตย์ เป็นคนละทิ้งหน้าที่จากหน่วยพิทักษ์ชาติ ไม่มีชายใดจะอันตรายยิ่งกว่านั้นอีกแล้ว คนทิ้งหน้าที่รู้ว่าชีวิตของเขาจะต้องจบสิ้นหากถูกจับตัวได้ ดังนั้นเขาจึงไม่ลังเลที่จะก่ออาชญากรรมไม่ว่าจะเลวร้ายสักเพียงใด แต่เจ้าเข้าใจเข้าใจผิดไปแล้ว คำถามมิใช่ทำไมชายคนนั้นถึงต้องตาย แต่ทำไม *ข้า* ถึงต้องเป็นคนลงมือ”

แบรนไม่มีคำตอบสำหรับคำถามนั้น “พระราชาร็อบเบิร์ตมีมือเพชรฆาต” เขาพูดอย่างไม่แน่ใจ

“ใช่” บิดายอมรับ “เช่นเดียวกับเหล่าพระราชาทาร์แกเรียนก่อนหน้าพระองค์ แต่วิถีของเราเป็นวิถีที่โหดกว่า เลือดของปฐมนุรุษยังคงไหลเวียนอยู่ในสายเลือดของพวกสตาร์ค และเรายึดถือความเชื่อว่าชายผู้พิพากษาควรลงดาบด้วยตัวเอง หากเจ้าจะปลิดชีวิตใคร มันเป็นภาระหน้าที่ของเจ้าที่จะมองเข้าไปในดวงตาแล้วรับฟังคำสั่งเสียของเขา และถ้าเจ้าทนทำเช่นนั้นไม่ได้ บางทีคนคนนั้นอาจยังไม่สมควรตาย

“วันหนึ่งนะ แบรน เจ้าจะเป็นคนเชิญธงให้ร็อบบ์ ดูแลป้อมปราการของเจ้าเองให้พี่ชายและพระราชาน้องเจ้า การตัดสินความยุติธรรมจะตกอยู่กับเจ้า เมื่อวันนั้นมาถึง จงอย่าได้สนุกกับหน้าที่ที่ได้รับ แต่ก็ห้ามเบือนหน้าหนีเช่นกัน ผู้ปกครองที่หลบซ่อนอยู่ข้างหลังเพชรฆาตรับจ้างจะลี้มเลือนไปในไม่ช้าว่าความตายคืออะไร”

ตอนนั้นเองที่จอนปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งบนยอดเนินเบื้องหน้าพวกเขา โบกมือและตะโกนลงมา “ท่านพ่อ แบรน มาเร็ว มาดูสิว่าร็อบบ์เจออะไรเข้า!” แล้วเขาก็หายไปอีก

จอร์คอบม้าม่าขำๆ “มีปัญหาหรือ นายข้า”

“ไม่ต้องสงสัยเลย” ลอร์ดบิดาล่า “มาเถอะ ไปดูกันว่าคราวนี้พวกลูกชายข้าชุดเรื่องยุ่งๆอะไรขึ้นมาอีก” เขาเร่งม้าขึ้นวิ่งเหยาะๆ จอร์ริ, แบรน และคนอื่นๆตามหลังไป

พวกเขาพบร็อบบ์ยูริมแม่น้ำทางเหนือของสะพาน พร้อมกับจอนที่

ยังคงอยู่บนหลังม้าข้างๆ เขา ทิมะปลายฤดูร้อนตกหนักในเดือนนี้ รอบบ์ ยืนจมลึกถึงเข่าอยู่ในพื้นสีขาวย เขาตั้งสูดไปข้างหลัง เพื่อให้แสงแดดสาดส่องอยู่บนเส้นผม เขากำลังประคองอะโรบางอย่างอยู่ในอ้อมแขนขณะที่เด็กชายทั้งสองคอยกระซิบกระซาบกันด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

บรรดาผู้ขี่ม้าค่อยๆ ลัดเลาะฝ่าทิมะไปอย่างระมัดระวัง พร้อมกับคลำหาที่วางเท้าที่มั่นคงบนพื้นดินขรุขระซึ่งซ่อนอยู่ใต้ทิมะ จอริ คัสเซล และธ็อน เกรย์จอย เป็นกลุ่มแรกที่ลงไปถึงพวกเด็กๆ เกรย์จอยขี่ม้าไปก็หัวเราะเฮฮาพูดจาหยอกล้อไปด้วย แบนรได้ยินเสียงเขาหายใจเฮือก “พระเจ้า!” ธ็อนอุทานพลางพยายามควบคุมม้า มือข้างหนึ่งเอื้อมไปที่ดาบ

ดาบของจอริถูกชักออกมาเรียบร้อยแล้ว “รอบบ์ ถอยห่างออกจากมันเสีย!” เขาตะโกนขณะที่ม้าของเขาชูขาหน้าขึ้นพร้อมกับส่งเสียงร้อง

รอบบ์ยิ้มแป้นแล้วเงยหน้าขึ้นจากสิ่งที่เขาอุ้มไว้ในอ้อมแขน “มันทำร้ายเจ้าไม่ได้หรอก” เขาบอก “มันตายแล้ว จอริ”

ถึงตอนนั้นแบนรก็ลุกโชนไปด้วยความอยาก رؤ้อยากเห็น เขาอยากเร่งม้าให้เร็วขึ้น แต่บิดาลังให้ทุกคนลงจากหลังม้าที่ข้างสะพานแล้วเดินเท้าเข้าไป แบนรกระโดดลงจากหลังม้าแล้วออกวิ่ง

พอถึงตอนนั้นทั้งจออน, จอริ และธ็อน เกรย์จอย ต่างก็ลงจากหลังม้าแล้ว “ในบรรดานรกทั้งเจ็ดขุม นี่มันตัวอะไรกันนี่” เกรย์จอยพูด

“หมาป่า” รอบบ์บอกเขา

“ตัวประหลาดนั่นสิ” เกรย์จอยว่า “ดูขนาดของมันสิ”

หัวใจของแบนรเต้นระรัวอยู่ในอกขณะแหวกทางผ่านทิมะที่ท่วมถึงเอวไปหาพี่ชาย

ร่างของมันครึ่งหนึ่งฝังอยู่ในทิมะเบื่อนเลือด รูปทรงสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ ล้มทรุดในสภาพไร้ชีวิต น้ำแข็งก่อตัวขึ้นตามขนกระเซอะกระเซิงสีเทา กลิ่นเหม็นเน่าจางๆ เกาะตัวมันอยู่ราวกับน้ำหอมของสตรี แบนรเห็นดวงตามืดบอดของมันแวบหนึ่งที่มีหนอนคลานย้วยเยี้ย เห็นปากกว้างที่เต็มไปด้วยฟันสีเหลือง แต่ที่ทำให้เขาตกใจจนถึงกับอ้าปากค้างก็คือขนาดของมัน มัน

ตัวใหญ่กว่าม้าของเขาเสียอีก ใหญ่เป็นสองเท่าของสุนัขล่าเนื้อตัวใหญ่ที่สุดในคอกของบิดาเลยที่เดียว

“มันไม่ใช่ตัวประหลาด” จอนพูดอย่างใจเย็น “นั่นคือหมาป่าโลกันตร์ พวกมันเติบโตใหญ่กว่าพันธุ์อื่นๆ”

ธีออน เกรย์จอย พูดว่า “ไม่มีใครเคยเห็นหมาป่าโลกันตร์ทางใต้ของผากำแพงมาสองร้อยปีแล้ว”

“ตอนนี้ข้าเห็นตัวหนึ่งแล้วละ” จอนตอบ

แบรนดิงสายตาไปจากสัตว์ร้ายตัวนั้น ตอนนั้นเองที่เขาสังเกตเห็นสิ่งที่อยู่ในอ้อมแขนของรอบบี้ เขาอุทานด้วยความดีใจแล้วขยับเข้าไปใกล้ขึ้น ลูกสุนัขเหมือนก้อนกลมเล็กๆ มีขนสีเทาปนดำ ดวงตาของมันยังคงปิดอยู่ ขณะที่รอบบี้ประคองมันไว้ มันก็ดูจนมุมสะเปะสะปะกับหน้าอกของเขา เพื่อหาน้ำนมท่ามกลางชุดหนังของเขาพลางส่งเสียงครางเบาๆ เค้ารี่ๆ แบรนเอื้อมมือออกไปอย่างลึกลับ “เฮลลิ” รอบบี้บอกเขา “เจ้าจับมันได้นะ”

แบรนลูบหัวลูกสุนัขเร็วๆ ทีเดียวอย่างตื่นๆ แล้วหันไปเมื่อจอนพูดว่า “เอานี่ไป” พี่ชายต่างมารดาวางลูกสุนัขตัวที่สองลงในอ้อมแขนของเขา “พวกมันมีอยู่ด้วยกันห้าตัว” แบรนนั่งลงในหิมะแล้วถอดลูกหมาป่าแบบใบหน้า ขนที่สัมผัสแก้มของเขาช่างนุ่มนวลและอบอุ่น

“หมาป่าโลกันตร์หลุดอยู่ในดินแดนนี้ หลังจากหลายต่อหลายปี” อัลเลนนายอัศวบาลพิมพ์่า “ข้าหาขอบไม่”

“มันเป็นलग” จอริว่า

บิดาขมวดคิ้ว “มันก็แค่ซากสัตว์ จอริ” เขาพูด ถึงกระนั้นเขาก็ดูไม่สบายใจ หิมะบดอยู่ที่ใต้รองเท้าบู๊ตเมื่อเขาเดินวนรอบศพ “พวกเราไม่รู้ไหมว่าอะไรฆ่ามัน”

“มีอะไรบางอย่างอยู่ในลำคอ” รอบบี้บอกเขา ภูมิใจที่ค้นพบคำตอบก่อนที่บิดาจะถามเสียอีก “นั่นไง ตรงใต้ขากรรไกร”

บิดาเขาคุกเข่าลงแล้วคลำหาใต้หัวของสัตว์ร้าย เขาออกแรงกระตุก แล้วชูขึ้นให้ทุกคนเห็น เศษเขากวางยาวหนึ่งฟุต ปลายแหลมหักหายไป

มันชุ่มไปด้วยเลือด

ความเจ็บมันเข้าครอบงำคนทั้งกลุ่มอย่างกะทันหัน ทุกคนมองดูเขากว้างด้วยความอึดอัด ไม่มีใครกล้าพูดอะไร แม้แต่แบรนก็ล้มผัสความกลัวของทุกคนได้แม้ว่าเขาจะไม่เข้าใจก็ตาม

บิดาเขาโยนเขากว้างไปข้างๆ แล้วทำความสะอาดมือในหิมะ “ข้าประหลาดใจมากที่มันมีชีวิตอยู่นานพอจะออกลูก” เขากล่าว เสียงของเขาทำลายมนตร์สะกดเมื่อครู่ลง

“บางที่มันอาจจะไม่” จอริพูด “ข้าเคยได้ยินเรื่องเล่า...บางที่มันอาจจจะตายไปแล้วตอนที่พวกลูกหมาเกิดมา”

“เกิดมากับศพ” ชายอีกคนเสริม “โซคร้ายนัก”

“ไม่เห็นจะสำคัญอะไร” ฮัลเลนว่า “พวกนี้ก็ต้องตายเหมือนกันในไม่ช้า”

แบรนร้องไม่เป็นภาษาด้วยความตกใจกลัว

“ยิ่งเร็วยิ่งดี” ธีออน เกรย์จอย เห็นชอบด้วย เขาชักดาบ “ส่งเจ้าสัตว์นั้นมา แบรน”

เจ้าตัวเล็กบิดตัวไปมากับร่างของเขาราวกับมันได้ยินและเข้าใจ “*ไม่ละ!*” แบรนร้องอย่างดูร้าย “มันเป็นของข้า”

“เก็บดาบเจ้าเสีย เกรย์จอย” รอบบ์กล่าว ชั่วครู่หนึ่งน้ำเสียงของเขาฟังดูตรงอำนาจพอๆ กับบิดา เหมือนเสียงของท่านลอร์ดที่เขาจะได้เป็นในวันหนึ่ง “พวกเราจะเลี้ยงลูกหมาพวกนี้ไว้”

“เจ้าทำอย่างนั้นไม่ได้นะ พ่อหนุ่ม” ฮาร์วินบุตรของฮัลเลนพูดขึ้น

“ฆ่าพวกมันเสียจะเป็นความปรานีกว่า” ฮัลเลนบอก

แบรนมองไปยังลอร์ดบิดาของเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ได้รับกลับมาเพียงใบหน้าที่บึ้งตึงคือขมวด “ฮัลเลนพูดถูกแล้ว ลูก ตายอย่างรวดเร็วดีกว่าตายอย่างทรมานจากความหนาวและความทิวโหย”

“*ไม่!*” เขาารู้สึกได้ถึงน้ำตาที่เอ่อขึ้นมา ก่อนจะเป็นอนหน้าหนีไป เขาไม่ต้องการร้องไห้ต่อหน้าบิดา

รอบบ์ต่อต้านอย่างดิ่งตัน “หมาตัวเมียของเซอร์รูดริคเพิ่งออกลูก อีกเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว” เขาบอก “แค่ครอกเล็กๆ มีลูกหมาแค่สองตัว มันจะมีน้ำหนักมากพอ”

“ແ່หมาจะฉีกพวกมันเป็นชิ้นๆ นะลิตอนพวกมันพยายามจะกินนม”

“ลอร์ดสตาร์ค” จอนพูดขึ้น มันช่างประหลาดที่ได้ยินเขาเรียกบิดาอย่างนั้น อย่างเป็นทางการเหลือเกิน แบนมองเขาด้วยความหวังอันจนตรอก “มีลูกหมาอยู่ห้าตัว” เขาบอกบิดา “ตัวผู้สาม ตัวเมียสอง”

“แล้วยังไงหรือ จอน”

“ท่านมีลูกแท้ๆ ห้าคน” จอนบอก “บุตรชายสาม ธิดาสอง หมาป่าโลกันตร์คือสัญลักษณ์ประจำตระกูลของท่าน ลูกๆ ของท่านได้ถูกลิขิตไว้แล้วให้ครอบครองลูกหมาเหล่านี้ นายข้า”

แบนเห็นสีหน้าของบิดาเปลี่ยนไป เห็นพวกผู้ใหญ่มองหน้ากันไปมา เขารักจอนจนหมดหัวใจในวินาทีนั้น แม้จะแค่เจ็ดขวบ แต่แบนก็เข้าใจว่าพี่ชายของตนพูดอะไรออกมา ตัวเลขนั้นถูกต้องเพียงเพราะจอนตัดตัวเองออกไป เขารวมพวกน้องสาว รวมแม่แต่รักคอนที่ยังเป็นทารก แต่ไม่รวมลูกนอกสมรสผู้ใช้ชื่อสกุลว่าสโนว์ ชื่อตามประเพณีที่จะมอบให้แก่ชาวเหนือผู้อัปโชคพอจะเกิดมาโดยไม่มีชื่อเป็นของตนเอง

บิดาของพวกเขาก็เข้าใจเช่นกัน “เจ้าไม่อยากจะลูกหมาของเจ้าเองหรือ จอน” เขาถามอย่างอ่อนโยน

“หมาป่าโลกันตร์จะประดับเพียงธงของตระกูลสตาร์คเท่านั้น” จอนชี้แจง “ข้ามิใช่สตาร์ค ท่านพ่อ”

ลอร์ดบิดาพิจารณาจอนอย่างไตร่ตรอง รอบบริบกลับเข้ามาในความเงียบที่เขาทิ้งไว้ “ข้าจะให้มันมันด้วยตัวเองเลย ท่านพ่อ” เขาสัญญา “ข้าจะจุ่มผ้ากับนมอุ่นๆ แล้วให้มันดูด”

“ข้าก็เหมือนกัน!” แบนสนองคำ

ท่านลอร์ดซึ่งนำหน้าบรรดาลูกชายของตนอย่างรอบคอบและยาวนาน ด้วยดวงตาทั้งคู่ “พูดง่าย ทำยาก ข้าจะไม่ให้พวกเจ้าเสียเวลาของบ่าวรับใช้

ไปกับเรื่องนี้ ถ้าเจ้าอยากได้ลูกหมา เจ้าต้องให้อาหารมันด้วยตัวเอง เข้าใจไหม”

แบรนพยักหน้าด้วยความกระตือรือร้น ลูกหมาบิตตัวไปมาอยู่ในอ้อมกอดแล้วเลียหน้าของเขาด้วยลิ้นอุ่นๆ

“และเจ้าต้องฝึกมันด้วย” บิตากล่าว “เจ้าต้องฝึกมัน นายสุนัขบาลจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับสัตว์ประหลาดเหล่านี้ ข้าสัญญากับเจ้าไว้เลย และขอท่วยเทพช่วยเหลือ ถ้าเจ้าปล่อยปละละเลย หรือทำร้ายพวกมัน หรือฝึกมันไม่ดี เจ้าพวกนี้ไม่ใช่หมาที่จะอ่อนขอรางวัลหรือโดนเตะเข้าหน้อยก็หนีไปเสียๆ หมาป่าโลกันตร์ฝึกแขนของชายฉกรรจ์ออกจากโหลได้ง่ายๆ เหมือนหมาล่าหนูเลยทีเดียวนะ เจ้าแน่ใจนะว่าต้องการสิ่งนี้”

“ขอรับ ท่านพ่อ” แบรนพูด

“ขอรับ” รอบบี้เห็นด้วย

“ลูกหมาพวกนี้อาจตายได้อยู่ดี แม้เจ้าจะทำทุกอย่างแล้วก็ตาม”

“พวกมันจะไม่ตาย” รอบบี้พูด “เราจะ *ไม่ยอม* ให้มันตาย”

“ถ้าเช่นนั้นก็จงเลี้ยงพวกมันไว้ จอริ, เดสมอนด์ รวบรวมลูกหมาตัวอื่นๆ มา ป่านนี้เราควรจะกลับถึงวินเทอร์เฟลแล้ว”

จนกระทั่งพวกเขาขึ้นม้าและอยู่ระหว่างทางแล้วนั้นแหละที่แบรนยอมอนุญาตให้ตัวเองได้ลิ้มรสกลิ่นอายอันหอมหวานของชัยชนะ ถึงตอนนี้ลูกหมาของเขาก็ขดตัวอยู่ข้างในชุดหนังของเขา อบอุ่นแนบกายของแบรนปลอดภัยสำหรับการเดินทางไกลกลับบ้าน แบรนนี่สงสัยว่าจะตั้งชื่อมันว่าอะไรดี

เมื่อข้ามสะพานไปได้ครึ่งทาง จอนก็หยุดม้ากะทันหัน

“มีอะไรหรือ จอน” ลอร์ดบิตาถาม

“ท่านไม่ได้ยินหรือ”

แบรนได้ยินเสียงลมพัดในหมู่ไม้ เสียงกุกกักของเกือกม้าบนแผ่นไม้ไอร์ออนวู้ด เสียงครางจากลูกสุนัขที่หิวโหยของเขา แต่จอนกำลังฟังเสียงอะไรอย่างอื่น

“ตรงนั้น” จอนบอก เขาชักม้าให้หมุนตัวแล้ววิ่งควมกลับข้ามสะพานไป ทุกคนมองดูจอนลงจากหลังม้าตรงที่หมาป่าโลกันตร์ตัวนั้นนอนตายอยู่ในหิมะ เห็นเขาคุกเข่าลง ครู่ต่อมาจอนก็ควมม้ากลับมาหาพรรคพวกด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“มันคงต้องคลานหนีไปจากตัวอื่นๆ” จอนบอก

“หรือไม่ก็ถูกขับไล่ออกไป” บิดาของพวกเขากล่าวพลางมองดูลูกหมาตัวที่หก ขนของมันเป็นสีขาวในขณะที่ตัวอื่นในครอกเป็นสีเทา ดวงตาของมันสีแดงเหมือนเลือดของชายซอมซ่อที่ตายไปเมื่อเช้า แบรนคิดว่ามันแปลกนักที่ลูกหมาตัวนี้เพียงตัวเดียวใกล้จะล้มตายแล้วในขณะที่ตัวอื่นๆยังคงมองไม่เห็น

“หมาเผือก” ซีออน เกรย์จอย พุดด้วยอารมณ์ขันอันผิดเฟิ่น “ตัวนี้จะยิ่งตายเร็วกว่าเพื่อนแน่”

จอน สโนว์ ส่งสายตาเย็นเฉียบให้เด็กในอุปถัมภ์ของบิดาอยู่พักใหญ่ๆ “ข้าไม่คิดเช่นนั้น เกรย์จอย” เขาบอก “ตัวนี้เป็นของข้า”

II แคทลีนไม่เคยชอบป้าศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้เลย

นางถือกำเนิดมาในตระกูลทาสีแห่งริเวอร์รัน ซึ่งตั้งอยู่บนง่ามแดงของแม่น้ำสามง่ามห่างไกลลงไปทางใต้ ในป้าศักดิ์สิทธิ์ของริเวอร์รันมีสวนที่สวยงามสดใสปอดโปร่ง ที่ซึ่งต้นเรดวู้ดสูงแผ่ร่มเงาลงแตะแต่้มหัวลำธารซึ่งไหลส่งเสียงกรังกรัง นกน้อยร้องเพลงจากรังที่ซุกซ่อน อากาศवलผสมด้วยกลิ่นดอกไม้

เหล่าทวยเทพแห่งวินเทอร์เฟลได้เก็บรักษาป่าประเภทที่แตกต่างจากที่อื่นไว้ มันเป็นป่าโบราณมืดครึ้มพื้นที่สามเอเคอร์ ประกอบด้วยป่าไม้แก่เก่าที่ไม่ถูกแตะต้องมานานนับหมื่นปีแล้วในระหว่างที่ปราสาทอันมืดหม่นถูกสร้างขึ้นล้อมรอบป่า มีกลิ่นดินชื้นๆ และกลิ่นผุพัง ต้นเรดวู้ดไม่ขึ้นที่นี้ ป่าแห่งนี้เป็นที่ถิ่นของต้นไม้ที่ยืนยามอย่างดื้อดึงในชุดเกราะใบแหลมสีเขียวอมเทา ของต้นไม้ใหญ่มหึมา และของต้นไม้เริ่ดอ่อนวู้ดที่เก่าแก่พอกๆ กับดินแดนนี้เอง ที่แห่งนี้มีไม้ใหญ่ลำต้นหนาสีดำขึ้นเบียดกันแน่นขณะที่กิ่งไม้บิดสอดพันกันเป็นเพดานที่บเหนื่อศิระะ และรากไม้ที่บิดเบี้ยวปลูกปล้ำกันอยู่ใต้ดิน มันเป็นที่แห่งความเงียบสงบลึกล้ำ เงามืดที่ครุ่นคิด และทวยเทพผู้ลึกลับสถิตอยู่ที่นั่นล้วนไร้นาม

แต่นางรู้ว่าจะพบสามิได้ที่นี้ในคำคินนี้ เมื่อใดก็ตามที่เขาลดชีวิตคน หลังจากนั้นเขาจะแสวงหาความเงียบของป้าศักดิ์สิทธิ์

แคทลินได้รับการเจิมน้ำมันทั้งเจ็ดและได้รับการตั้งชื่อท่ามกลางแสงสีรุ้งที่สาดส่องอยู่เต็มโบสถ์แห่งริเวอร์รัน นางนับถือเหล่าเทพเจ้าแห่งความคร่ำครวญ เช่นเดียวกับบิดาและปู่ของนาง และบิดาของปูนางก่อนหน้านั้นเหล่าทวยเทพของนางมีชื่อเรียก และพัคตร์ของเทพเหล่านั้นเป็นที่คุ้นเคยพอๆกับใบหน้าของบิดามารดาของนางเอง พิธีบูชาประกอบด้วยนักบวชถือกระถางกำยาน กลิ่นเครื่องหอม ผลึกแก้วเจ็ดเหลี่ยมที่มีชีวิตชีวาเมื่อต้องแสง และเสียงร้องเพลง ตระกูลทอลล์รักษาปากค์ดีลิสท์ไว้เช่นเดียวกับที่ตระกูลใหญ่ทุกตระกูลกระทำ แต่มันเป็นเพียงสถานที่สำหรับเดินเล่นอ่านหนังสือ หรือนอนรับแสงแดดเท่านั้น การบูชามิได้สำหรับในโบสถ์

เพื่อนาง เน็ดได้สร้างโบสถ์เล็กๆไว้ให้นางได้ร้องเพลงต่อพระพัคตร์ทั้งเจ็ดของเทพเจ้า แต่เลือดของปฐมบุรุษยังคงไหลเวียนอยู่ในสายเลือดของคนตระกูลสตาร์ค เทพของเขาเองคือองค์เก่าแก่ ทวยเทพไร้นาม ไร่พัคตร์แห่งแมกไม้เขียวซึ่งพวกเขาช่วยบูชากับเด็กๆ แห่งพงไพรที่หายสาบสูญ

ที่ใจกลางปามีต้นเวียร์วู้ดโบราณต้นหนึ่งยืนต้นครุ่นคิดอยู่เหนือบ่อน้ำเล็กๆที่มีน้ำเย็นสีดำ เน็ดเรียกมันว่า "ต้นดวงใจ" เปลือกของต้นเวียร์วู้ดมีสีขาวเหมือนกระดูก ใบของมันมีสีแดงเข้มเหมือนมือเปื้อนเลือดนับพันมือ ลำต้นของไม้ใหญ่นี้มีรูปร่างแบนแกละสลักเอาไว้ เครื่องหน้าเรียวยาวเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ดวงตาสลักลึกเป็นสีแดงด้วยยางไม้แห้งและคอยแผ่มาอย่างน่าประหลาด ดวงตาคู่นั้นเก่าแก่มาก เก่าแก่กว่าตัววินเทอร์เฟลเองเสียอีก พวกมันได้เห็นแบรนดอนผู้สร้างวางหินก้อนแรก หากเรื่องราวที่เล่าขานกันนั้นเป็นเรื่องจริง พวกมันก็ได้เห็นกำแพงหินแกรนิตของปราสาทสร้างขึ้นล้อมรอบตัว กล่าวกันว่าเด็กๆ แห่งพงไพรเป็นผู้แกะสลักใบหน้าลงในต้นไม้ตั้งแต่ยุคศตวรรษปฐมกาล ก่อนการมาเยือนของปฐมบุรุษจากอีกฟากหนึ่งของทะเลแคบ

ในแดนใต้ ต้นเวียร์วู้ดต้นสุดท้ายถูกโค่นหรือถูกเผาไปจนหมดสิ้นแล้วตั้งแต่เมื่อพันปีก่อน ยกเว้นบนเกาะแห่งใบหน้าที่คนเขียวยังคงเฝ้าดูแลอยู่เงียบๆ แต่ที่นั่นนั้นต่างกัน ในดินแดนนี้ ปราสาททุกแห่งมีปากค์ดีลิสท์

ป้าศักดิ์สิทธิ์ทุกแห่งมีต้นดวงใจ และต้นดวงใจทุกต้นมีใบหน้า

แคทลีนพบสามีของนางอยู่ที่ต้นเวียร์วู้ด เขานั่งอยู่บนหินที่ปกคลุมไปด้วยตะไคร่ ดาบใหญ่ไอซ์วงพาดอยู่บนดัก เขากำลังทำความสะอาดใบดาบในน้ำที่มีสีดำนุจรাত্রี ซากพืชซากสัตว์ที่ทับถมกันหนาอยู่บนพื้นของป้าศักดิ์สิทธิ์มานานนับพันปีช่วยดูกลิ่นเสียงฝีเท้าของนาง แต่ดวงตาสีแดงของต้นเวียร์วู้ดดูเหมือนกำลังจับจ้องมองนางอยู่ระหว่างที่นางเดินเข้ามา “เน็ต” นางเรียกอย่างนุ่มนวล

เขาเงยหน้าขึ้นมองนาง “แคทลีน” เขาพูด เสียงของเขาห่างเหินและเป็นทางการ “เด็ก ๆ อยู่ไหน”

เขาจะถามนางอย่างนั้นเสมอ “ในครัว กำลังถกกันเรื่องชื่อของลูกหมาป่า” นางชูผ้าคลุมของนางลงกับพื้นป่าแล้วนั่งลงข้างบ่อน้ำ หันหลังให้ต้นเวียร์วู้ด นางรู้สึกถึงสายตาที่กำลังจ้องมองนาง แต่ก็พยายามเต็มที่ที่จะไม่ใส่ใจ “อาร์ยาดกหลุมรักเข้าแล้ว ซานซาก็หลงเสน่ห์และเอ็นดูพวกมัน เตรีคคอนยังไม่ค่อยแน่ใจ”

“เขากลัวหรือ” เน็ตถาม

“เน็ตหน่อย” นางยอมรับ “เขาเพิ่งสามขวบเอง”

เน็ตขมวดคิ้ว “เขาต้องเรียนรู้ที่จะเผชิญหน้ากับความกลัว เขาจะไม่เป็นเด็กสามขวบอยู่ตลอดไป ฤดูหนาวกำลังจะมาถึง”

“ใช่” แคทลีนเห็นด้วย คำพูดเมื่อครู่ทำให้นางหนาววูบเช่นเดียวกับทุก ๆ ครั้ง คำของสตาร์ค ทุกตระกูลขุนนางต่างก็มีคำของตัวเอง บ้างเป็นคำขวัญประจำครอบครัว บ้างเป็นมาตรฐาน บ้างเป็นคล้ายคำอธิษฐานทั้งหมดล้วนแล้วแต่เฝ้าหวัดเกียรติยศและความรุ่งโรจน์ ความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์ที่ให้คำมั่นไว้ คำสาบานว่าจะศรัทธาและกล้าหาญ ทั้งหมดเลยยกเว้นตระกูลสตาร์ค ฤดูหนาวกำลังจะมาถึง คือคำของตระกูลสตาร์ค ไม่ใช่ครั้งแรกที่นางใคร่ครวญว่าชาวเหนือพวกนี้ช่างเป็นคนที่แปลกพิลึกอะไรอย่างนี้

“ชายคนนั้นตายดี ช้ายกให้เรื่องหนึ่ง” เน็ตพูด เขามีพื้นหนังซุบน้ำมัน

อยู่ในมือข้างหนึ่ง ระหว่างที่พูดเขาก็ฉุฉวนหงั้นเบาๆ ไปบนดาบใหญ่ ชัดเงาให้โลหะจนมันเรืองรองแววับ “ข้ารู้สึกยินดีสำหรับแบรน เจ้าจะต้องภูมิใจในตัวแบรนเป็นแน่”

“ข้าภูมิใจในตัวแบรนเสมอ” แคทลินตอบ ขณะเฝ้ามองดาบที่เขา ชัดถุ นางเห็นริ้วคลื่นที่อยู่ลึกลงไปใหนือเหล็กกล้า ที่ซึ่งโลหะถูกพิบทยลง บนตัวมันเองนับร้อยครั้งระหว่างที่มันถูกตีขึ้น แคทลินไม่มีความรักในดาบ แต่มันก็เฝ้าอาจปฏิเสธได้ว่าดาบไอซ์มีความสวยงามเฉพาะตัวของมันอยู่ ดาบเล่มนี้ถูกตีขึ้นในวาลิเรีย ก่อนที่ป้อมปราการอิสระโบราณจะถึงกาล ล่มสลาย เมื่อครั้งที่ช่างตีเหล็กตีดาบด้วยเวทมนตร์เช่นเดียวกับก้อน มัน มีอายุสี่ร้อยปีแล้ว และยังคงความคมเหมือนกับวันที่มันถูกตีขึ้น ชื่อของมัน ครอบครองมีความเป็นมาเก่าแก่กว่านั้น เป็นมรดกตกทอดมาจากยุคของ วีรบุรุษ สมัยที่ตระกูลสตาร์คยังดำรงตำแหน่งราชันย์แห่งทิศอุดร

“เขาเป็นคนที่ลึกลับนี่” เน็ดพูดอย่างเคร่งขรึม “ชายที่น่าสังเวช คนนั้นเกือบเป็นบ้าไปแล้ว อะไรมองอย่างได้ฝังความกลัวลึกลงในจิตใจ ของเขาเสียจนคำพูดของข้าไม่อาจฝ่าเข้าไปถึงเขาได้” เขาถอนหายใจ “เบน เขียนบอกมาว่ากำลังพลของหน่วยพิทักษ์ราชตรีลดลงไปต่ำกว่าหลักพันแล้ว ไม่ใช่แค่พวกที่ทิ้งหน้าที่เท่านั้นนะ พวกเขาเสียกำลังพลไประหว่างการ ลาดตระเวนด้วย”

“เป็นพวกคนเถื่อนหรือ” นางถาม

“จะมีใครอีกเล่า” เน็ดยกดาบไอซ์ขึ้นและไล่สายตาไปตามความยาว ของเหล็กกล้าที่เย็นเยือกของมัน “และมันมีแต่จะเลวร้ายลง วันหนึ่ง คงมาถึงเมื่อข้าไม่มีทางเลือกนอกจากจะต้องชูธงระดมไพร่พลแล้วยกทัพ ขึ้นเหนือเพื่อจัดการกับเจ้าพระราชานอกผากำแพงคนนี้ให้จบเรื่องจบราว”

“นอกผากำแพงหรือ” เพียงแค่คิดก็ทำให้แคทลินสั่นกลัว

เน็ดมองเห็นความหวาดกลัวบนใบหน้าของนาง “มานซ์ เรย์เดอร์ ไม่ใช่อะไรที่เราต้องกลัว”

“ยังมีสิ่งที่ดำทะมึนกว่านั้นอยู่นอกผากำแพง” นางชำเลืองมองไป

ข้างหลังยังต้นดวงใจที่มีเปลือกสีซีดและดวงตาสีแดงของมันกำลังเฝ้ามอง
หนึ่งฟัง และครุ่นคิดด้วยความคิดที่เชื่องช้ายาวนานของมัน

เขายิ้มอย่างอ่อนโยน “เจ้าฟังนิทานของยายแน่มากเกินไป พวก
อมมนุษย์นั้นตายไปแล้วเหมือนกับพวกเด็กๆ แห่งพงไพร สาบสูญไปแล้วถึง
แปดพันปี เมสเตอร์ลูวินจะบอกเจ้าว่าพวกมันไม่เคยมีชีวิตอยู่เลยด้วยซ้ำ
ไม่มีใครที่ยังมีชีวิตอยู่เคยเห็นพวกมันมาก่อนแม้แต่คนเดียว”

“จนกระทั่งเมื่อเช้านี้ ไม่มีใครที่ยังมีชีวิตเคยเห็นหมาป่าโลกันตร์
มาก่อนเหมือนกัน” แคทลินเตือนความจำเขา

“ข้าน่าจะรู้ดีเกินกว่าจะต่อปากต่อคำกับพวกทลลี” เขาพูดพร้อม
รอยยิ้มเศร้าๆ แล้วสอดดาบไอซ์กลับเข้าไปในฝัก “เจ้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อเล่า
นิทานก่อนนอนให้ข้าฟัง ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบสถานที่แห่งนี้ มีอะไรหรือ
แม่หญิงของข้า”

แคทลินจับมือสามีนาง “วันนี้มีข่าวอันเศร้าสลด นายข้า ข้าไม่
ต้องการบกรวนจิตใจท่านจนกว่าท่านจะชำระล้างตัวท่านเองแล้ว” ไม่มีทาง
ที่จะบรรเทาความรุนแรงของมัน นางจึงบอกเขาตรงๆ “ข้าเสียใจเหลือเกิน
ที่รัก จอน แอร์ริน เสียชีวิตแล้ว”

เขาสบตากับนาง และนางดูออกว่ามันกระทบกระเทือนเขารุนแรง
เพียงใด อย่างที่นางรู้ว่าจะต้องเป็น ในวัยเด็ก เน็ดได้รับการอุปถัมภ์อยู่บน
ปราสาทเอียร์ และลอร์ดแอร์รินผู้ไร้บุตรได้กลายเป็นบิดาคนที่สองของเขา
และโรเบิร์ต บาราเทียน สหายร่วมความอุปถัมภ์ เมื่อราชาวิกัลจริต แอริส
ที่สองแห่งทาร์แกเรียน เรียกร้องศิระชะของพวกเขา ลอร์ดแห่งปราสาทเอียร์
ได้ชูธงรูปพระจันทร์กับเหยี่ยวของเขาขึ้นแข่งข้อ แทนที่จะยอมมอบตัว
คนทั้งสองที่เขาได้ให้คำมั่นไว้ว่าจะคุ้มครอง

และวันหนึ่งเมื่อสิบห้าปีที่แล้ว บิดาคนที่สองผู้นี้ยังได้กลายมาเป็น
พี่ชายของเขาด้วย เมื่อทั้งเขาและเน็ดยืนเคียงข้างกันในโบสถ์แห่งริเวอร์รัน
เพื่อสมรสกับหญิงสาวสองพี่น้อง ธิดาของลอร์ดฮอสเตอร์ ทลลี

“จอน...” เขาพูด “ข้าวันนี้แน่นอนแล้วหรือ”

“มันประทับตราประจำพระองค์ และตัวอักษรเป็นลายมือของโรเบิร์ตเอง ข้าเก็บมันไว้ให้ท่าน เขาบอกว่าลอร์ดแอร์ริชจากไปอย่างรวดเร็ว แม้แต่เมสเตอร์ไฟเชลล์ก็ไม่อาจช่วยอะไรได้ แต่เขาได้มอบน้ำมันแห่งดอกฝิ่นให้เพื่อจอนจะได้ไม่ต้องทนทรมาณอยู่นานนัก”

“นั่นอาจเป็นความเมตตาเล็กน้อยกระมัง” เขาพูด นางเห็นความโศกเศร้าบนใบหน้าของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็คิดถึงนางเป็นอันดับแรก “น้องสาวของเจ้า” เขาพูด “และบุตรของจอน มีข่าวคราวอะไรเกี่ยวกับพวกเขาบ้าง”

“ในจดหมายบอกเพียงว่าพวกเขาสบายดี และกลับปราสาทเอียร์รีไปแล้ว” แคทลินบอก “ข้าหวังว่าพวกเขาจะไปริเวอร์รันแทน ปราสาทเอียร์รีนั้นสูงส่งทั้งทาง และยังเป็นสถานที่ของสามีนางมาตลอด มิใช่ของนาง ความทรงจำเกี่ยวกับลอร์ดจอนจะลืมนึกได้อย่างไรในหिनทุกก่อน ข้ารู้จักน้องสาวชาติ นางต้องการความสบายใจจากครอบครัวและเพื่อนฝูงที่อยู่รอบกาย”

“อาของเจ้ารออยู่ในแคว้นหุบเขา มิใช่หรือ จอนแต่งตั้งเขาเป็นอัศวินผู้พิทักษ์ประตูเมือง ข้าได้ยินมา”

แคทลินผงกศีรษะ “บรินเดนจะทำทุกอย่างเท่าที่เขาทำได้เพื่อนาง และเพื่อเด็กคนนั้น ก็ยังพออุ่นใจได้บ้าง แต่ถึงกระนั้น...”

“ไปหานางสิ” เน็ดกระตุ่น “พาเด็กๆไปด้วย ไปเติมคฤหาสน์ของนางด้วยเสียงตะโกนและเสียงหัวเราะ ลูกชายของนางต้องการเด็กคนอื่น ๆ อยู่ใกล้ๆ และโลซาไม่ควรอยู่คนเดียวในความโศกเศร้า”

“ถ้าทำเช่นนั้นได้ก็ดี” แคทลินพูด “ในจดหมายยังมีข่าวสำคัญอย่างอื่นอีก พระราชากำลังเสด็จมาวินเทอร์เฟลเพื่อพบท่าน”

เน็ดต้องใช้เวลาครู่หนึ่งกว่าจะเข้าใจคำพูดของนาง แต่เมื่อความเข้าใจมาถึง ความมืดมนก็อันตรธานไปจากแวตตาของนาง “โรเบิร์ตกำลังมาที่นั่นหรือ” เมื่อนางพยักหน้า รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นทั่วใบหน้าของเขา

แคทลินหวังว่านางจะร่วมยินดีกับเขาได้ แต่นางได้ยินคนคุยกันในลาน หมาป่าโลกันตร์นอนตายในหิมะ เขากวางหักอยู่ในลำคอของมัน

ความสะพรึงกลัวมันวนเกลียวอยู่ในร่างนางราวกับอสรพิษ แต่นางฝันส่งยิ้มให้ชายผู้หนึ่งที่นางรัก ชายผู้ไม่เคยครีทธาในลางบอกเหตุ “ข้ารู้ว่าข้าพนี้ต้องทำให้ท่านดีใจ” นางพูด “เราควรส่งข่าวถึงน้องชายของท่านบนผากำแพง”

“ใช่ แน่نون” เขาเห็นด้วย “เบนจะอยากมาอยู่ที่นี่ ข้าจะบอกเมสเตอร์ลูวินให้ส่งนกตัวที่บินเร็วที่สุดของเขา” เน็ดลุกขึ้นแล้วดึงนางให้ยืนขึ้น “ให้ตายเถอะ นี่มันก็ปีมาแล้วนะ แล้วเขาไม่บอกอะไรพวกเรา มากกว่านี้เลยหรือ ในคณะของเขามีคนจำนวนเท่าไร ในจดหมายบอกไว้ไหม”

“ข้าว่าน่าจะมีอัศวินร้อยนายเป็นอย่างน้อย พร้อมบริวารของพวกเขาทั้งหมด และอีกครั้งหนึ่งเป็นทหารม้าอิสระ เซอร์ซีและพวกเด็กๆ เดินทางมาด้วย”

“โรเบิร์ตจะไม่เร่งเดินทางนักรอกเพื่อเห็นแก่เด็กๆ” เขาบอก “ก็ดีแล้ว พวกเราจะได้มีเวลาเตรียมตัวมากขึ้น”

“เหล่าน้องชายของราชินีก็อยู่ในคณะด้วย” นางบอกเขา

เน็ดทำหน้าแบ่เมื่อได้ฟังเช่นนั้น ระหว่างเขาและครอบครัวของราชินีมีความรักอยู่เพียงน้อยนิดเท่านั้น แคทลินรูดี ตระกูลแลนนิสเตอร์แห่งคาสเตอร์ลีรอกได้เดินทางไปร่วมศึกของโรเบิร์ตล่าฆ่าเมื่อเห็นชัยชนะได้ค่อนข้างแน่นอนแล้ว และเน็ดไม่เคยให้อภัยพวกนั้นเลย “ดี หากการได้โรเบิร์ตมาอยู่ด้วยต้องแลกกับเห็บเหาแลนนิสเตอร์พวกนั้น ก็คงต้องเป็นอย่างนั้น ฟังดูเหมือนโรเบิร์ตพาราซสำนักครึ่งหนึ่งมาด้วย”

“พระราชาสต์ดีจะไปไหน อาณาจักรย่อมตามไปด้วย” นางว่า

“แต่ก็เป็นเรื่องดีที่จะได้เจอพวกเด็กๆ ครั้งสุดท้ายที่ข้าเห็น คนสุดท้ายยังดูตมของนางผู้หญิงแลนนิสเตอร์นั้นอยู่เลย ปานนี้เขาต้องอายุเท่าไรแล้วนะ ทำชวบแล้วใช่ไหม”

“เจ้าชายทอมมินันษาเจ็ดปี” นางบอกเขา “อายุเท่าเบนรอน ได้โปรดเถอะ เน็ด ระวังปากหน่อย นางผู้หญิงแลนนิสเตอร์นั้นคือราชินีของพวกเรานะ และว่ากันว่าความหยิ่งทะนงของนางเติบโตใหญ่ขึ้นทุกปีที่ผ่านมา”

เน็ดบีบมีอนาง “จะต้องมีงานเลี้ยง แนนอนที่สุด พร้อมด้วยนักว่ายน้ำ
ลำนํ้า และโรเบิร์ตจะอยากล่าสัตว์ ข้าจะส่งจอร์จพร้อมมองครักษ์กิตติมศักดิ์
ลงใต้ไปพบพวกเขาบนถนนราชมรรคาเพื่ออารักขาพวกเขากลับมา พระเจ้า
เราจะเลี้ยงดูพวกเขาทั้งหมดได้อย่างไรกัน อยู่ระหว่างทางแล้วหรือ เจ้าว่า
ให้ตายเถอะเจ้าหมอนี้ ไปลงนรกเสียเถอะไอ้หนึ่งราชวงศ์ด้านๆของมัน”

พี่ชายของเธอชูเสื้อคลุมให้เธอตรวจสอบ “นี่คือความงาม จับมันสิ
เอาเลย ลูบไล้เนื้อผ้าสิ”

เดเนริสสัมผัสมัน เนื้อผ้าช่างนุ่มนวลจนเหมือนจะไหลผ่านนิ้วของเธอ
ราวกับสายน้ำ เธอจำไม่ได้เลยว่าเคยสวมอะไรนุ่มนวลเพียงนี้มาก่อน มัน
ทำให้เธอกลัว เธอดึงมือกลับ “เป็นของข้าจริงหรือ”

“ของขวัญจากบัณฑิตอิลเลียริโอ” วิเชริสพูดยิ้มๆ คืบนี้พี่ชายเธอ
อารมณ์ดีมาก “สีของมันจะช่วยขับสีม่วงอ่อนในดวงตาของเจ้า และเจ้าจะ
ได้ทองคำ รวมทั้งอัญมณีนานาชนิดด้วย อิลเลียริโอสัญญาไว้แล้ว คืบนี้
เจ้าจะต้องดูแลเหมือนเจ้าหญิง”

เจ้าหญิง เดเนริสคิด เธอลืมนั่นไปหมดแล้วว่ามันเป็นอย่างไร หรือ
บางทีเธออาจไม่เคยรู้จริงๆ เลยกระมัง “ทำไมเขาให้อะไรพวกเรามากมาย
เหลือเกิน” เธอถาม “เขาต้องการอะไรจากพวกเราหรือ” เกือบครึ่งปีแล้ว
ที่พวกเธออาศัยอยู่ในบ้านของบัณฑิต กินอาหารของเขา และได้รับการ
ประคบประหงมโดยบ่าวรับใช้ของเขา เดเนริสอายุสิบสามปี โทพอจะรู้ว่า
ของขวัญอย่างนั้นน้อยครั้งนักที่จะได้มาโดยไม่มีค่าตอบแทนในเมืองอิสระ
เพนทอสแห่งนี้

“อิลเลียริโอมีไซคนิง” วิเชริสพูด เขาเป็นหนุ่มน้อยผอมแห้ง มือไม้
เคลื่อนไหวไม่อยู่นิ่งและดวงตาสีไล่เลี่ยค่ออันมีแววลูกลึกลับ “เจ้าบัณฑิต

นั่นรู้ว่าข้าจะไม่ลืมเพื่อนๆ ของข้าเมื่อได้ขึ้นครองบัลลังก์”

เดนีไม่พูดอะไร บัณฑิตอิลเลียริโอเป็นพ่อค้าเครื่องเทศ อัณมณี กระดุมมังกร และของอื่นๆ ที่ยวน้ำลายน้อยกว่า ว่ากันว่าเขามีเพื่อนอยู่ในเมืองอิสระทั้งเก้าแห่งและเลยถัดไปจากนั้น ทั้งในวาสตอธรากและดินแดนข้างทะเลหยกในตำนาน และยังรำลึกกันด้วยว่าเขาเต็มใจจะขายเพื่อนทุกคนด้วยความยินดีปรีดาหากได้ราคาดี เดนีฟังคำสนทนาตามท้องถนนและเธอได้ยินเรื่องราวเหล่านี้ แต่เธอรู้อยู่ดีเกินกว่าจะตั้งคำถามกับพี่ชายของเธอ ในเวลาที่เขาดักทอสายใยแห่งความฝัน ความโกรธเกรี้ยวของเขาเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวเมื่อถูกกระตุ้น วิเชริสเรียกมันว่า “ปลุกมังกร”

พี่ชายของเธอแขวนเสื้อคลุมไว้ข้างประตู “อิลเลียริโอจะส่งพวกทาสมาอาบน้ำให้เจ้า ทำให้แน่ใจนะเจ้าล้างกลิ่นของคอกม้าออกหมด คาลโดโรโกมีมาเป็นพันตัวแล้ว คืนนี้มันจะมองหอะไรอย่างอื่นไว้ซี” เขาพินิจพิจารณาเธออย่างจับผิด “เจ้ายังหลังค่อมอยู่เลย ยืนให้ตรง” เขาใช้มือทั้งสองข้างดันไหล่ของเธอไปข้างหลัง “ให้พวกมันเห็นว่าตอคนนี้ไม่มีเรือนร่างของสตรีแล้ว” นิ้วของเขาบิดเบาๆ ไปเหนือทรงอกตมแต่งของเธอ แล้วบีบที่ยอดต้น “คืนนี้เจ้าจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง มิเช่นนั้นจะไม่เป็นผลดีกับเจ้าแน่ เจ้าไม่อยากปลุกมังกร ใช่ไหม” นิ้วของเขาบิดเหนือเธอ แรงหยิกนั้นหนักหน่วงรุนแรงอย่างโหดร้ายผ่านผ้าเนื้อหยาบของเสื้อคลุม “ใช่ไหม” เขาย้ำ

“ใช่” เดนีพูดอย่างว่าง่าย

พี่ชายของเธอยิ้ม “ดี” เขาแตะผมของเธออย่างแทบจะเจือความรักใคร่ “เมื่อผู้คนเขียนประวัติศาสตร์รัชสมัยของข้า พวกเขาจะบอกว่ามันเริ่มต้นขึ้นในคืนนี้”

เมื่อเขาจากไปแล้ว เดนีตรงไปที่หน้าต่างและมองออกไปยังผืนน้ำในอ่าวอย่างโหยหา หอคอยอิฐทรงสี่เหลี่ยมของเพนทอสเป็นเงาดำตัดกับดวงอาทิตย์ที่กำลังตกดิน เดนีได้ยินเสียงร้องเพลงของเหล่านักบวชแดงระหว่างที่พวกเขาจุดไฟสำหรับคืนนั้น และเสียงตะโกนของเด็กข้างถนน

กำลังเล่นกันอยู่นอกกำแพงคฤหาสน์ ช่วงหนึ่งเธอนึกอยากจะสามารถออกไปเล่นกับพวกเขาข้างนอกนั้น ด้วยเท้าเปล่า หายใจหอบ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง ไม่ต้องมีอดีต ไม่ต้องมีอนาคต และไม่มึงงานเลี้ยงให้ต้องไปร่วมที่คฤหาสน์ของคาลโดโรโก

ที่ไหนสักแห่งไกลพ้นดวงอาทิตย์อัสดงออกไป ณ อีกฟากของทะเลแคบ ยังมีดินแดนแห่งเนินเขาสีเขียว พุ่มดอกไม้ และแม่น้ำสายใหญ่ที่ไหลรี ดินแดนที่หอคอยหินสีเข้มตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางภูเขาสีเทาเกมฟ้าอันงดงาม และอัศวินในชุดเกราะขี่ม้าสู้นามรบภายใต้ธงแห่งลอร์ดของพวกเขา ชาวดอกธราภีเรียกดินแดนแห่งนั้นว่า *ราชอาณาเขตที่สี่* หรือดินแดนของชาวแอนดัล ตามเมืองอิสระทั้งหลาย พวกเขาเรียกมันว่าเวสเทอร์อสและอาณาจักรตะวันตกดิน พี่ชายของเธอมีชื่อที่เรียบง่ายกว่านั้น “ดินแดนของเรา” เขาเรียก คำพูดนั้นเป็นเหมือนคำอธิษฐานสำหรับเขา หากเขาพูดมันมากพอ เหล่าทวยเทพต้องได้ยินแน่ๆ “ของเราโดยชอบธรรมตามสายเลือด ถูกชิงไปจากเราด้วยการทรยศหักหลัง แต่ก็ยังคงเป็นของเราของเราตลอดไป เจ้าไม่ขโมยจากมังกรหรอก อ้อ ไม่ มังกรจะจดจำไว้”

และบางทีมังกรอาจจำได้กระมัง แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้ เธอไม่เคยเห็นดินแดนนั้นที่พี่ชายบอกว่าเป็นของพวกเธอ ดินแดนแห่งนั้นที่อยู่อีกฟากหนึ่งของทะเลแคบ สถานที่ต่างๆ เหล่านี้ที่เขาพูดถึง คาสเตอร์ลีโอค ปราสาทเอียร์ ไฮการ์เด็น หุบเขาแอร์ริน ดอร์น และเกาะไบหน้า มันเป็นเพียงคำพูดเท่านั้นสำหรับเธอ วิเชริสเป็นเด็กชายอายุแปดขวบเมื่อพวกเขาหนีออกจากคิงส์แลนดิงเพื่อลี้ภัยจากกองทัพของผู้ซึ่งที่กำลังรุกรบคืบหน้า แต่ตอนนั้นเดเนริสเป็นเพียงแค่วัวอ่อนในครรภ์มารดาเท่านั้น

ทว่าบางครั้งเดนิก็มักภาพลักษณะที่มันเคยเป็นได้ บ่อยครั้งเหลือเกินที่พี่ชายเล่าเรื่องราวต่างๆ นานาให้เธอฟัง เรื่องการหลบหนียามเที่ยงคืนไปยังตราก้อนสโตน แสงจันทร์ที่สะท้อนระยิบระยับอยู่บนใบเรือสีดำ เรการ์พี่ชายของเธอต่อสู้กับผู้ซึ่งอยู่ในน้ำซึ่งมองไปด้วยเลือดของแม่น้ำสามง่ามและสละชีพเพื่อหญิงที่เขารัก การเข้ายึดคิงส์แลนดิงโดยน้ำมือของพวกที่วิเชริส

เรียกว่าสุนัขรับใช้ของผู้ช่วงชิง พวกลอร์ดแห่งแลนนิสเตอร์และสตาร์ค เจ้าหญิงเอเลียแห่งดอร์นวิงวอนขอความเมตตาขณะรัชทายาทของเรการ์ ถูกพรากไปจากอกนางแล้วถูกสังหารต่อหน้าต่อตา หัวกะโหลกขัดเงาของ มังกรตัวสุดท้ายที่จ้องมองโดยไม่เห็นอะไรลงมาจากผนังของห้องพระโรง ในขณะที่ผู้ปลงพระชนม์ปาดคอพระบิดาด้วยดาบทองคำ

นางเกิดมาบนดรากอ้นสโตนเก้าเดือนหลังการหลบหนี ระหว่างที่พายุ ฤดูร้อนอันบ้าคลั่งกำลังคุกคามหมายจะฉีกป้อมปราการบนเกาะนั้นออกเป็นชิ้นๆ พูดกันว่าพายุนั้นน่ากลัวมาก กองเรือของทาร์เกรียนแตกเป็นเสี่ยงๆ ระหว่างจอดทอดสมอ และท่อนหินก้อนมหึมาถูกฉีกหลุดจากกำแพง แล้วลอยดิ่งลงไปใต้น้ำอันบ้าคลั่งของทะเลแคบ มารดาของเธอเสียชีวิตระหว่างคลอด และเพราะเหตุนั้น วิเซริสผู้เป็นพี่ชายจึงไม่เคยยกโทษให้เธอเลย

เธอจำดรากอ้นสโตนไม่ได้เช่นกัน พวกเธอต้องหนีอีกครั้งเพียงก่อนที่น้องชายของผู้ช่วงชิงจะยกกองเรือที่สร้างขึ้นใหม่ออกเดินทางมา ตอนนั้น เหลือเพียงดรากอ้นสโตนเอง ซึ่งเป็นบัลลังก์โบราณของตระกูลของพวกเธอ ที่ยังเหลืออยู่จากบรรดาเจ็ดราชอาณาจักรที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของพวกเธอ มันจะไม่ใช่เช่นนั้นอยู่นานนัก พวกทหารได้เตรียมที่จะขายพวกเธอให้กับผู้ช่วงชิง แต่ในคืนหนึ่ง เซอร์วิลเลียม ดาร์ริ และชายผู้รักดีอีกสี่คนได้ฝ่าเข้าไปในห้องเด็กและลักตัวพวกเธอทั้งคู่ไปพร้อมกับแม่นม ก่อนจะอาศัยความมืดพรางตัวแล่นเรือไปสู่ความปลอดภัยของชายฝั่งบราวไอเซียม

เธอจำเซอร์วิลเลียมได้เพียงรางๆ เขาเป็นชายร่างยักษ์เหมือนหมีสี่เทาดูแทบจะมองไม่เห็นอยู่แล้ว เขาร้องคำรามและแผดเสียงออกคำสั่งจากเตียงคนป่วยของเขา พวกบ่าวรับใช้หวาดกลัวเขามาก แต่เขาใจดีกับเดนิสเมอ เขาเรียกเธอว่า “เจ้าหญิงน้อย” และบางครั้งก็ “ท่านหญิงของข้า” มือของเขานุ่มนวลเหมือนหนังเก่าๆ แต่เขาไม่เคยลูบจากเตียงเลย กลิ่นของความเจ็บป่วยเกาะติดตัวเขาทั้งวันทั้งคืน กลิ่นร้อนชื้นและหวานเอียน นั่นคือตอนที่พวกเธออาศัยอยู่ในบราวอส ในบ้านหลังใหญ่ที่มีประตูดัง

ที่นั่นเดนี่มีห้องของเธอเองกับต้นมะนาวอยู่นอกหน้าต่าง หลังจากรอวิลาเลมตายไปแล้ว พวกบ่าวรับใช้ก็ขโมยเงินที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดของพวกเธอไป ไม่นานหลังจากนั้นพวกเธอก็ถูกขับไล่ออกจากบ้านใหญ่หลังนั้น เดนี่ได้แต่ร้องไห้ในขณะที่ประตูสีแดงปิดลงเบื้องหลังพวกเธอตลอดไป

พวกเธอระเห่ร่อนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จากบราวอสไปมีร์ จากมีร์ไปไทรอซ และต่อไปยังโคฮอร์ วอแลนติส และลิส ไม่เคยอยู่ที่ใดที่หนึ่งเป็นเวลานาน พี่ชายของเธอไม่อนุญาต เมื่อมีตราจ้างของผู้ช่วงชิงกำลังติดตามพวกเธออย่างกระชั้นชิด เขายืนกราน แม้ว่าเดนี่จะไม่เคยเห็นเลยสักคนก็ตาม

ตอนแรกเหล่าบัณฑิตและเจ้าผู้ครองนครและเจ้าชายพ่อค้าต่างยินดีต้อนรับผู้เหลือรอดคนสุดท้ายของตระกูลทาร์แกเรียนเข้าบ้านและร่วมโต๊ะอาหาร แต่เมื่อวันเดือนปีผ่านไปโดยที่ผู้ช่วงชิงยังคงนั่งอยู่บนบัลลังก์เหล็ก ประตูเหล่านั้นก็ปิดลงและชีวิตของพวกเธอก็ยากลำบากขึ้น หลายปีผ่านไป พวกเธอถูกบังคับให้ต้องขายสมบัติสุดท้ายที่เหลืออยู่เพียงไม่กี่ชิ้น และบัดนี้แม้กระทั่งเหรียญเงินที่ได้มาจากมงกุฏของมารดาทั้งหมดไป พวกผู้คนตามตรอกซอกซอยและร้านเหล้าองุ่นของเพนทอสเรียกพี่ชายของเธอว่า “ราชาจาก” เดนี่ไม่อยากจะรู้ว่าพวกนั้นเรียกเธอว่าอะไร

“สักวันหนึ่งเราจะได้มันคืนมาทั้งหมด น้องสาวที่รัก” เขามักสัญญา กับเธอ บางครั้งมือของเขาจะสั่นเวลาพูดเรื่องนี้ “ทั้งอัญมณีและผ้าไหมดราโก้สโตนและคิงส์แลนดิง บัลลังก์เหล็กและเจ็ดราชาอาณาจักร ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกมันแย่งชิงไปจากเรา เราจะได้มันคืนมา” วิเชริสมีชีวิตอยู่เพื่อวันนั้น แต่ทั้งหมดสิ่งที่เดเนริสอยากได้คืนกลับมา คือบ้านหลังใหญ่ที่มีประตูสีแดง ต้นมะนาวที่อยู่นอกหน้าต่างห้องเธอ และชีวิตวัยเด็กที่เธอไม่เคยได้รู้จัก

มีเสียงเคาะเบาๆที่ประตูห้องเธอ “เข้ามา” เดนี่พูดพลางหันมาจากหน้าต่าง สาวใช้ของฮิลเลียร์ไอเข้ามาในห้อง ค้อมศีรษะ แล้วเริ่มทำงานของพวกนาง พวกนางเป็นทาส เป็นของขวัญจากหนึ่งในเพื่อนฝูงชาว

ดอธราก็จำนวนมากมายของบัณฑิต เมืองอิสระเพนทอสเป็นเมืองปลอดภัย แต่ถึงอย่างไรพวกนางก็เป็นทาส หญิงชราว่างเล็กและผมหงอกเหมือนหนู ไม่เคยเอ่ยปากพูดอะไรเลยสักคำ แต่เด็กสาวอีกคนหนึ่งช่วยทดแทนได้หมด นางเป็นคนโปรดของอิลเลียริโอ เป็นเด็กสาวผมทองตาสีฟ้าวัยสิบหกผู้ชอบพูดจ้อขำไปเรื่อยระหว่างทำงาน

พวกนางเติมอ่างด้วยน้ำร้อนที่นำมาจากห้องครัวแล้วแต่งกลิ่นด้วยน้ำมันหอม เด็กสาวถอดเสื้อผ้าฝ้ายเนื้อหยาบออกทางศีรษะของเดนีแล้วช่วยพาเธอลงอ่าง น้ำนั้นร้อนแทบลวกผิว แต่เดเนริสไม่สะดุ้งสะเทือนหรือร้องอุทาน เธอชอบความร้อน มันทำให้เธอรู้สึกสะอาด นอกจากนี้พี่ชายของเธอมักบอกเธออยู่บ่อยๆว่าไม่มีอะไรร้อนเกินไปสำหรับทาร์เกรียน “ตระกูลของเราคือตระกูลมังกร” เขามักพูด “ไฟอยู่ในสายเลือดของเรา”

หญิงชราสระผมยาวสีอ่อนจางให้เธอ ก่อนจะล้างผมที่พันกันออกอย่างเบา มือ นางทำทุกอย่างเงียบๆ เด็กสาวขัดหลังขัดเท้าให้เธอและพร่ำบอกว่าเธอโชคดีเพียงไหน “โดรโกร่ำรวยมากจนแม้แต่ทาสของเขายังสวมปลอกคอทองคำ มีคนนับแสนร่วมอยู่ในขบวน *คาลซาร์* ของเขา และคุณาส์ของเขาในวาสดอธราก็มีห้องสองร้อยห้องและประตูที่ทำจากเงินแท้ทั้งบาน” ยังมีอะไรทำนองนั้นอีกมากมายนัก *คาลซาร์* เป็นชายรูปงามเหลือเกิน ทั้งตัวสูงใหญ่และดูร้าย ไร้ความหวาดกลัวในสนามรบ เป็นนักขี่ม้าที่เก่งที่สุดเท่าที่เคยมีมา และเป็นมือธนูระดับพระกาฬ เดเนริสไม่พูดอะไร เธอเข้าใจมาตลอดว่าเธอจะต้องแต่งงานกับวิเชริสเมื่อถึงวัยเหมาะสม เป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วที่พวกทาร์เกรียนแต่งงานกันเองในหมู่พี่น้อง ตั้งแต่เอกอนผู้พิชิตรับเอาบรรดาน้องสาวของเขาเองเป็นเจ้าสาว สายเลือดอันบริสุทธิ์ต้องได้รับการรักษาไว้ วิเชริสบอกเธอมาเป็นพันครั้ง เลือดของพวกเธอคือเลือดแห่งราชันย์ เลือดทองคำแห่งกาลิเรียโบราณ เลือดของมังกร มังกรไม่ผสมคู่กับสัตว์เดรัจฉานแห่งท้องทุ่งฉันใด พวกทาร์เกรียนก็ไม่ยอมให้เลือดของตนผสมกับชนชั้นต่ำกว่าฉันนั้น ทว่าตอนนี้วิเชริสมีแผนจะขายเธอให้คนแปลกหน้า คนป่าเถื่อนไร้อารยธรรม

เมื่อเธอสะอาดดีแล้ว ทาสทั้งสองก็ช่วยเธอขึ้นจากน้ำ เช็ดตัวเธอจนแห้ง เด็กสาวแปร่งผมให้เธอจนแวววาวเหมือนเงินหลอม ระหว่างที่หญิงชราขโลมตัวเธอด้วยน้ำหอมของดอกไม้เครื่องเทศจากทุ่งดอกธราภี นางทาบางๆที่ข้อมือแต่ละข้าง หลังหู ยอดอก และสุดท้าย เย็นฉ่ำบนริมฝีปากกับตรงหว่างขาของเธอ พวกนางแต่งตัวให้เธอด้วยชุดบางเบาที่บัณฑิตอิลเลียริโอส่งมาให้ จากนั้นก็สวมเสื้อคลุมผ้าไหมสีพลัมเข้มเพื่อขับสีม่วงในดวงตา เด็กสาวสวมรองเท้าแตะเคลือบทองให้ขณะที่หญิงชราสวมศรารณเข้ากับเรือนผมและสวมกำไลทองประดับแอมethystรอบข้อมือสุดท้ายที่สุดคือปลอกคอทองคำเส้นหนาหนักสลักตัวอักษรวลีเรียโบราณ

“ที่นี่ท่านก็ดูเหมือนเจ้าหญิงแล้ว” เด็กสาวพูดเสียงลมหายใจขาดห้วงเมื่อแต่งตัวให้เธอเสร็จ เคนี่ชำเลื่องมองเงาตัวเองในกระจกเงินที่อิลเลียริโอมีแก่ใจหามาให้ เจ้าหญิง เธอคิด แต่เธอจำได้ว่าเด็กสาวพูดอะไร คาลโดโรโกมั่งคั่งร่ำรวยมากจนแม้แต่ทาสของเขายังสวมปลอกคอทองคำ เธอรู้สึกหนาวเยือกวูบขึ้นมา จนลุกชုပ်บนแขนที่เปลือยเปล่า

พี่ชายของเธอกำลังรออยู่ในความเย็นสบายของโถงทางเข้า เขานั่งอยู่ริมสระและวาดมือไปมาอยู่ในน้ำ เขาลุกขึ้นเมื่อเธอปรากฏตัวแล้วมองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างพิถีพิถะระหว่า “ยืนตรงนั้น” เขาบอกเธอ “หมุนตัว ซิ ไซ่ ดี เจ้าดู...”

“งามสง่าดูจระเขินี่” บัณฑิตอิลเลียริโอพูดพลางก้าวลอดซุ้มทางเดินออกมา เขาเคลื่อนไหวด้วยความนุ่มนวลอย่างไม่น่าเชื่อสำหรับชายร่างมหึมาขนาดนั้น ชั้นไขมันของเขากระเพื่อมไปตามการก้าวเดินของเขาได้เสื่อผ้าไหมหลวมๆสีเปลวเพลิง ทัศนคติเป็นประกายระยิบระยับอยู่บนนิ้วทุกนิ้ว และบ่าวของเขาได้ขโลมน้ำมันให้เขาสีเหลืองเป็นแหกของเขางนมนัวร์ราวกับทองคำจริงๆ “ขอเทพแห่งแสงสว่างโปรดโปรยพระพรให้ท่านในวันนี้ อันแสนเป็นมงคลนี้ด้วยเถิด เจ้าหญิงเดเนริส” บัณฑิตพูดขณะมองดูมือของเธอ เขาโน้มศีรษะลง เผยให้เห็นฟันเกสีเหลืองแหว่งหนึ่งผ่านเขาสีทอง “นางคือภาพนิมิต ฝ่าบาท ภาพนิมิต” เขาบอกพี่ชายนาง “โดโรโก

จะต้องหลงใหล”

“นางผอมเกินไป” วิเซริสพูด ผมของเขาซึ่งเป็นสีบลอนด์เงินเช่นเดียวกับเธอถูกรวบไว้แน่นที่หลังศีรษะและรัดไว้ด้วยเข็มกลัดกระดูกมังกร มันทำให้เขาดูเข้มงวดและยิ่งขับเน้นโครงหน้าที่ผอมเกร็งของเขา เขาวางมือลงบนด้ามดาบที่อิลเลียริโอให้ยืมแล้วพูดว่า “เจ้าแน่ใจหรือว่าคาลโดโรโกจะชอบให้ผู้หญิงของมันอายุน้อยเพียงนี้”

“นางมีเลือดออกแล้ว นางโตพอสำหรับคาล” อิลเลียริโอบอกเขามีใช่เป็นครั้งแรก “ดูนางสิ ผมสีทองอมเงินนั้น ตาสีม่วงคุณั้น...นางคือสายเลือดของวาสิเรียโบราณ ไม่ต้องสงสัยเลย ไม่ต้องสงสัยเลย...และเกิดมาในตระกูลสูง เป็นธิดาของราชาองค์เก่า กนิษฐภคินีขององค์ใหม่ นางไม่มีทางล้มเหลวที่จะทำให้โดโรโกของเราลุ่มหลงแน่” เมื่อเขาปล่อยมือเธอ เดเนริสพบว่าร่างของเธอกำลังสั่นเทา

“คงเป็นอย่างนั้น” พี่ชายของเธอพูดอย่างกลางแกลงใจ “ไอ้พวกปาเถื่อนนั้นยังมีรสนิยมนประหลาดพิกลอยู่ด้วย เด็กผู้ชาย ม้า แกะ...”

“จะเป็นการดีที่สุดถ้าท่านไม่พูดเรื่องนั้นกับคาลโดโรโก” อิลเลียริโอว่า

ประกายความโกรธปรากฏแวบขึ้นในดวงตาสีไลแล็คของพี่ชายเธอ “เจ้าเห็นว่าข้าเป็นไอ้โง่หรือไง”

บัดนี้ติดกัมศิระเล็กน้อย “ข้าเห็นว่าท่านเป็นราชา พระราชาบางครั้งก็ขาดความระมัดระวังแบบสามัญชน ขอประทานอภัยหากข้าล่วงเกิน” เขาหันไปอีกทางแล้วปรบมือเรียกคนแบกเสลี่ยง

ถนนหนทางของเพนทอสมีตสนิทเมื่อพวกเขาออกเดินทางไปในเสลี่ยงที่แกะสลักอย่างวิจิตรบรรจงของอิลเลียริโอ บ่าวรับใช้สองคนออกเดินนำหน้าเพื่อให้แสงสว่าง โดยถือตะเกียงน้ำมันดงามที่มีบานกระจกลีฟ้าอ่อน ในขณะที่ชายแข็งแรงสิบสองคนแบกคานหามไว้บนบ่า ช่างในหลังผ้ามานั้นอบอุ่นและใกล้ชิด เดเนิ่ได้กลิ่นเหม็นสาบจากผิวเนื้อซีตๆ ของอิลเลียริโอผ่านน้ำหอมหนาของเขา

พี่ชายของเธอที่นอนกางแขนกางขาหุนหันมอมอนอยู่ข้างๆ ไม่ได้กลืนจิตใจของเขาโดยบินไปไกลยังอีกฟากหนึ่งของทะเลแคบ “พวกเราไม่ต้องการ คาลซาร์ ทั้งหมดของมันหรือ” วิเชริสพูด นิ้วมือกำลังเล่นกับด้ามดาบที่ยืมมา แม้เดี๋ยวนี้เขาไม่เคยใช้ดาบอย่างจริงจังมาก่อนก็ตาม “หนึ่งหมื่น น่าจะเพียงพอ ข้าสามารถวาดล้างเจ็ดราชอาณาจักรได้ด้วยผู้แผดเสียงชาวดอธราที่จำนวนหนึ่งหมื่น อาณาจักรจะลุกฮือขึ้นสู้เพื่อพระราชินีโดยชอบธรรม ไทเรล, เรดไวน์, ดาร์รี, เกรย์จอย พวกมันไม่ได้มีความรักให้อั้วผู้ช่วงชิงมากไปกว่าที่ข้ามี ชาวดอร์นิชกำลังพล่งปล่านต้องการแก้แค้นให้อะเลียและลูกๆ ของนาง และพวกชาวบ้านผู้ต่ำต้อยก็จะอยู่ข้างเรา พวกมันร่ำร้องหาพระราชินีของพวกมัน” เขามองอิลเลียริโออย่างกังวล “เป็นอย่างนั้นมิใช่หรือ”

“พวกเขาล้วนเป็นประชาชนของท่าน และต่างก็รักใคร่ท่านเป็นอย่างดี” บัณฑิตอิลเลียริโอกล่าวอย่างเป็นมิตร “ตามป้อมหัวทั้งอาณาจักร นุรุชต่างลักลอบยกแก้วดื่มให้กับสุขภาพของท่าน ในขณะที่สตรีปักเย็บธงมังกรแล้วซ่อนมันไว้ รอคอยวันที่ท่านจะข้ามน้ำข้ามทะเลกลับไป” เขายกไหล่อย่างแรง “หรืออย่างน้อยนั่นคือสิ่งที่สายสืบของข้าบอกมา”

เดี๋ยวนี้ไม่มีสายสืบ เธอไม่มีทางรู้เลยว่าใครกำลังทำอะไรหรือคิดอย่างไร อยู่อีกฟากหนึ่งของทะเลแคบ แต่เธอไม่ไว้ใจคำหวานของอิลเลียริโอ เช่นเดียวกับที่เธอไม่ไว้ใจทุกอย่างเกี่ยวกับอิลเลียริโอ แม้ว่าพี่ชายของเธอจะกำลังพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น “ข้าจะฆ่าอั้วผู้ช่วงชิงนั้นด้วยตัวเอง” เขาผู้ไม่เคยฆ่าใครมาก่อนลั่นวาจา “เหมือนกับที่มันฆ่าท่านพี่เรการ์ของข้า และอั้วแลนนิสเตอร์ผู้พิฆาตราชาด้วย สำหรับสิ่งที่มันทำกับบิดาข้า”

“นั่นเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่สุด” บัณฑิตอิลเลียริโอกล่าว เดินสังเกตเห็นรอยยิ้มบางเบาที่สุดบนริมฝีปากอิมเต็มของเขา แต่พี่ชายเธอไม่ทันสังเกต เขากำลังพยักหน้าพลางเลิกผ้าม่านออกและจ้องออกไปในยามราตรี เดินรู้ว่าเขากำลังต่อสู้ในศึกแม่น้ำสามง่ามอีกครั้ง

คฤหาสน์แก้วหอคอยของคาลโดรโกตั้งอยู่ริมน้ำในอ่าว กำแพงอิฐสูง

ของมันมีเถาไวนี่อ่อนขึ้นปกคลุม อิลเลียริโอบอกพวกเธอว่ามันถูกมอบให้
กาลโดยเหล่าบัณฑิตแห่งเพนทอส พวกเมืองอิสระทั้งหลายมักใจกว้างกับ
จำวนหลังม้าเสมอ “ไม่ใช่ว่าเรากลัวพวกป่าเถื่อนนี้หรอกนะ” อิลเลียริโอ
มักอธิบายพร้อมรอยยิ้ม “เทพแห่งแสงสว่างสามารถปกป้องกำแพงเมือง
ของเราจากพวกดอธรากรก็ได้เป็นล้าน หรืออย่างน้อยก็ตามที่พวกนักบวช
แดงสัญญา...แต่จะเสี่ยงไปเพื่ออะไรในเมื่อมิตรภาพของพวกมันราคาถูก
เหลือเกิน”

เสียงของพวกเธอหยุดลงตรงประตูทางเข้า หนึ่งในคนยามกระซก
มานออกอย่างแรง เขามีผิวสีทองแดงและตาเรียวยาวสีเข้มแบบดอธรากร
แต่ใบหน้าของเขาไม่มีขนสักเส้น เขาสวมหมวกสำริดติดเดือยแหลมของ
พวกผู้เริ่มลทิน และมองพวกเธออย่างเย็นชา บัณฑิตอิลเลียริโอคำราม
เสียงกระด้างใส่เขาในภาษาดอธรากร คนยามตอบด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกัน
แล้วโบกมือให้พวกเธอผ่านประตูเข้าไป

เดีนี่สังเกตเห็นว่าพี่ชายเธอกำลังตามด่าที่เยี่ยมมาไว้แน่น เขาดูแทบจะ
หวาดกลัวพอๆกับที่เธอรู้สึก “ไอ้ซันที่ไร้ยางอาย” วิเชริสบ่นพึมพำระหว่าง
ที่เสียงเอียงวูบขึ้นไปยังคฤหาสน์

คำพูดของบัณฑิตอิลเลียริโอเป็นดังน้ำผึ้ง “บุคคลสำคัญมากมายจะ
อยู่ทำงานเลี้ยงในคืนนี้ บุคคลเช่นนี้ย่อมมีศัตรู คาลต้องปกป้องแขกหรือ
ของเขา ท่านเองเป็นคนสำคัญในหมู่คนเหล่านั้น ฝ่าบาท ไม่ต้องสงสัยเลย
ว่าผู้ช่วงชิงจะจ่ายอย่างงามสำหรับศีรษะของท่าน”

“อ้อ ใช่” วิเชริสพูดเสียงเหี้ยม “มันได้พยายามแล้ว อิลเลียริโอ
ข้าสาบานกับเจ้าได้ เมื่อมีตัวรับจ้างของมันติดตามพวกข้าไปทุกหนทุกแห่ง ข้า
เป็นมังกรตัวสุดท้าย และมันจะนอนหลับไม่สนิทรระหว่างที่ข้ายังมีชีวิตอยู่”

เสียงชะลอความเร็วลงและหยุด มันถูกเปิดออก และทาสคนหนึ่ง
เสนอมือช่วยเดเนริสออกจากเสียง เธอสังเกตเห็นว่าปลอกคอของเขาเป็น
สำริดธรรมดาทั่วไป พี่ชายของเธอตามมา มือข้างหนึ่งยังคงกำด้ามดาบ
ไว้แน่น ต้องใช้ผู้ชายแข็งแรงสองคนเพื่อช่วยประคองบัณฑิตอิลเลียริโอ

ให้ลุกขึ้นยืน

อากาศภายในคฤหาสน์อบอวลด้วยกลิ่นเครื่องเทศ พินช์ไฟร์มะนาวหวาน และอบเชย มีผู้พาพวกเขาเดินผ่านโถงทางเข้า ซึ่งมีภาพโมเสกกระจกหลากสีบอกเล่าเรื่องราวการล่มสลายของวาลีเรีย น้ำมันเผาไหม้อยู่ในตะเกียงเหล็กสีดำตามผนัง ที่ได้ซุ้มหินโค้งรูปใบไม้พั้นกระหวัด มีชั้นที่คนหนึ่งกำลังขบร้องถึงการมาของพวกเขาคือ “วิเซริสแห่งตระกูลทาร์-แกเรียน บุคคลที่สามที่ใช้นามนี้” เขาร้องด้วยเสียงสูงหวาน “ราชาของชาวแอนดัล ซาวยอนาร์ และปฐมบุรุษ ลอร์ดแห่งเจ็ดราชอาณาจักรและผู้พิทักษ์อาณาจักร กนิษฐภคินีของพระองค์ เดเนริส ธิดาแห่งวายุเจ้าหญิงแห่งดรากอ้นสโตน เจ้าบ้านอันทรงเกียรติของพระองค์ อิลเลียร์โอโมพาทิส บัณฑิตแห่งเมืองอิสระเพนทอส”

พวกเขาก้าวผ่านชั้นที่คนนั้นเข้าสู่ลานบ้านที่มีเสารายล้อมและมีเถาไวยิวสีอ่อนขึ้นปกคลุม แสงจันทร์แต่งแต้มใบไม้ด้วยเจดสีของกระดุกและเงิน ขณะที่บรรดาแขกหรือเคลื่อนกายไปมาอยู่ท่ามกลางแขกจำนวนมาก เป็นจำนวนหลังม้าชาวคอธรากี บุรุษร่างใหญ่ผิวสีน้ำตาลแดง รัตหนวดเคราที่ห้อยย้อยด้วยท่วงโลหะ เส้นผมสีดำขโหลมน้ำมัน ถักเปีย และห้อยกระดิ่งเอาไว้ อย่างไรก็ดี ท่ามกลางพวกเขายังมีชาวบราวอสกับนักดาบรับจ้างจากเพนทอส มีร์ และไทรออส เคลื่อนไหวไปมาปะปนอยู่ มีนักบวชแดงผู้อ้วนยิ่งกว่าอิลเลียร์โอ มีชายชนดกจากเมืองท่าอิบเป็น อีกทั้งบรรดาขุนนางจากเกาะฤดูร้อนผู้มีผิวดำราวไม้มะเกลือ เดเนริสมองดูพวกเขาด้วยความอัศจรรย์ใจ...แล้วตระหนักขึ้นพร้อมกับสะดุ้งด้วยความหวาดกลัวว่าเธอเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในที่นั้น

อิลเลียร์โอกระซิบบอกพวกเขา “สามคนนั้นเป็นนักรบโลหิตของโดรโก” เขาพูด “และข้างเสานั้นคือคาลโมโรกับลูกชายโรโกโร ชายที่มีเคราสีเขียวคือน้องชายของเจ้าผู้ครองนครแห่งไทรออส และชายที่อยู่ข้างหลังเขานั้นคือเซอร์จอร์จ มอร์มอนต์”

ชื่อสุดท้ายสะดุดใจเดเนริส “อัศวินหรือ”

“ไม่น้อยไปกว่านั้น” อิลเลียริโอยิ้มผ่านเคราของเขา “ผ่านการเจิมน้ำมันทั้งเจ็ดโดยท่านสังฆราชเองเลยทีเดียว”

“เขามาทำอะไรที่นี่” เธอโพล่งออกมา

“ผู้ช่วงชิงต้องการศิรัษะของเขา” อิลเลียริโอบอกพวกเธอ “เรื่องสงบประมาทไร้สาระนิดหน่อยนะ เขาขายพวกลักลอบล่าสัตว์ให้กับพ่อค้าทาส ชาวไทรอซแทนที่จะมอบตัวพวกนั้นให้หน่วยพิทักษ์ราตรี กฎหมายไร้สาระ บुरุษควรมีสิทธิ์ทำกับสิ่งของของตนได้ตามใจชอบสิ”

“ข้าอยากคุยกับเซอร์จอร์จก่อนที่คืนนี้จะจบลง” พี่ชายของเธอพูด เตะนิพบว่าตัวเองกำลังมองอัศวินผู้นั้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น เขาเป็นชายอาวุโสแล้ว อายุเกินสี่สิบและศิรัษะเริ่มล้าน แต่ยังคงแข็งแรงกระฉับกระเฉง แทนที่จะสวมผ้าไหมและผ้าฝ้าย เขากลับสวมชุดขนสัตว์และหนังสัตว์ เสื้อของเขาสี่เหลี่ยมเข้ม ปักรูปหมีดำยืนสองขา

เธอยังคงมองชายแปลกประหลาดผู้มาจากมาตุภูมิที่เธอไม่เคยรู้จัก เมื่อบัณฑิตอิลเลียริโอวางมือขึ้นๆ ของเขาลงบนบาเปลือยเปล่าของเธอ “ตรงนั้น เจ้าหญิงผู้น่ารัก” เขาระเซิบ “นั่นไงละท่าน คาล”

เด็กร้องไห้ไปซ่อนตัว แต่พี่ชายกำลังมองเธออยู่ และหากเธอทำให้เขาไม่พอใจ เธอรู้ว่าเธอจะปลุกมังกรขึ้นมา เธอหันไปมองชายที่วิเซอร์ิสหวังว่าจะขอเธอแต่งงานก่อนที่คำคืนนี้จะจบลงอย่างกังวลใจ

ทาสสาวคนนั้นไม่ได้พูดผิดไปสักเท่าไร เธอคิด คาลโดโรโกสูงกว่าชายที่สูงที่สุดในห้องนั้นถึงหนึ่งช่วงศิรัษะ แต่ด้วยวิธีใดก็ตามเขามีเท้าที่เบาว่องไวและงามสง่าราวกับเสือด่าในสวนสัตว์ป่าของอิลเลียริโอ เขาอายุน้อยกว่าที่เธอคิด ไม่เกินสามสิบ ผิวของเขาเป็นสีทองแดงขัดเงา เคราหนาของเขารัดไว้ด้วยห่วงทองและสำริด

“ข้าต้องไปแสดงความคารวะ” บัณฑิตอิลเลียริโอพูด “รอที่นี่ ข้าจะพาเขามาหาท่าน”

พี่ชายเธอคว้าแขนเธอไว้ระหว่างที่อิลเลียริโอเดินสายร่างไปหา คาล นิ้วมือเขาบีบแรงจนเธอรู้สึกเจ็บ “เจ้าเห็นผมเปียของมันไหม น้องสาว

ที่น่ารัก”

เปียของโดรโกสีดำลึบราวกับเทียนคืน ซิลิมน้ำมันหอมจนเยิ้ม ห้อยกระดิ่งเล็กๆที่ส่งเสียงเบาๆ ยามเขาเคลื่อนไหว ปลายผมห้อยยาวเลย เข็มขัดไปมาก ห้อยต่ำกว่าสะโพกเขาเสียด้วยซ้ำ ปลายของมันปัดหลังต้นขาไปมา

“เห็นไหมว่ามันยาวแค่ไหน” วิเชริสพูด “ยามที่พวกดอธรากรักฟ่ายแพ้ในการรบ พวกมันจะตัดผมเปียออกด้วยความอับอาย เพื่อให้โลกได้รับรู้ความละอายของพวกมัน คาลโดรโกไม่เคยแพ้การต่อสู้เลย เขาคือเอกอนจ้าวแห่งมังกร กลับชาติมาเกิดอีกครั้ง และเจ้าจะได้เป็นราชินีของมัน”

เดนิมองคาลโดรโก ใบหน้าของเขากระด้างและโหดร้าย ดวงตาเย็นชาและสีเข้มเหมือนนิล พี่ชายทำให้เธอเจ็บข้างเป็นบางครั้งเวลาที่เธอปลุกมังกรขึ้นมา แต่เขาไม่ได้ทำให้เธอหวาดกลัวเหมือนอย่างพี่ชายคนนี้ ทำให้เธอกลัว “ข้าไม่อยากเป็นราชินีของเธอ” เธอได้ยินเสียงตัวเธอเองพูดอ่อนเบา “ได้โปรดเถิด ได้โปรด วิเชริส ข้าไม่อยาก ข้าอยากกลับบ้าน”

“บ้านรี” เขายังคงพูดเสียงเบาเข้าไปแต่เธอได้ยินแววจี๊ดกร๊าดในน้ำเสียง “เราจะกลับบ้านได้อย่างไร น้องสาวที่รัก พวกมันแย่งชิงบ้านของเราไป!” เขาดึงเธอเข้าไปในหลืบเงาให้พ้นสายตา นิ้วของเขาจิกลงในผิวของเธอ “เราจะกลับบ้านได้อย่างไร” เขาถามย้ำ เขากำลังพูดถึงคิงส์แลนดิง ดราก้อนสโตน และดินแดนทั้งหมดที่พวกเธอสูญเสียไป

แต่เดนิหมายถึงเพียงห้องของพวกเธอในคฤหาสน์ของฮิลเลียร์โอจริงอยู่มันไม่ใช่บ้านที่แท้จริง แต่ก็ยังเป็นบ้านเพียงแห่งเดียวที่พวกเธอมี หว่าพี่ชายเธอไม่อยากได้ยินอย่างนั้น ที่นั่นไม่ใช่บ้านสำหรับเขา แม้แต่บ้านหลังใหญ่ที่มีประตูสีแดงหลังนั้นก็ไม่ใช่บ้านสำหรับเขา นิ้วของเขาก็จิกลงไปบนแขนของเธอเพื่อเรียกร้องคำตอบ “ข้าไม่รู้...” เธอเอ่ยขึ้นในที่สุดด้วยน้ำเสียงแตกพร่า น้ำตาเอ่อล้น

“ข้ารู้” เขาพูดเสียงห้วน “เราจะกลับบ้านกับกองทัพ น้องสาวที่รัก กับกองทัพของคาลโดรโก นั่นคือวิธีที่เราจะกลับบ้าน และถ้าเจ้าต้อง

แต่งงานกับมันและนอนกับมันเพื่อสิ่งนั้น เจ้าก็จะทำ” เขายิ้มให้เธอ “ข้าจะยอมให้ คาลาซาร์ทั้งหมดของมันนอนกับเจ้าหากจำเป็น น้องสาวที่รักผู้ชายทั้งสี่ที่มันคนนั้นเลย รวมทั้งม้าของพวกนั้นด้วยหากมันจะทำให้ข้าได้กองทัพมา จงขอบคุณแกะที่มันแค้ใคร่โกคนเดียวเท่านั้น ในไม่ช้าเจ้าอาจเรียนรู้ที่จะชอบมันก็ได้ ที่นี้เซ็ดน้ำตาเสีย อิลเลียรีโอกำลังพามันมาแล้ว และมันจะต้อง *ไม่เห็นเจ้าร้องไห้*”

เดนี่หันไปแล้วเห็นว่าเป็นเรื่องจริง บัณฑิตอิลเลียรีโอกำลังยิ้มแยม์พินอบพิเทาเต็มทีขณะนำทางคาลโดโรโกมายังที่ที่พวกเธอยืนอยู่ เธอเซ็ดน้ำตาที่ยังไม่ร่วงลงมาด้วยหลังมือ

“ยิ้มสิ” วิเชริสกระซิบอย่างร้อนรน มือของเขาตกลงไปอยู่ที่ด้ามดาบ “แล้วยึดตัวให้ตรง ให้มันเห็นเจ้ามีหน้าอก ทวยเทพทรงทราบว่แค่นี้เจ้าก็มีน้อยพออยู่แล้ว”

เดเนริสยิ้ม แล้วยืนยึดตัวตรง